SUSAN BARRIE

Ca într-un vis

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
ILEANA DINU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

— Lotul o sută treizeci şi şapte, doamnelor şi domnilor. Vă atrag atenţia asupra acestui foarte elegant scrin, stil Sheraton, din lemn de trandafir, realizat în 1780. O piesă rară, de o frumuseţe incontestabilă, cred că sunteţi de acord. Pot începe licitaţia de la cinci mii? Dumneavoastră, domnule… vă mulţumesc.

Adjudecătorul acceptă oferta puţin sub preţul rezervat şi urmăreşte cu satisfacţie cum ofertele următoare îl ridică.

La puţin sub zece mii de dolari, cumpărătoarea de la Rhoda Hutton ridică încet catalogul, cu o fracţiune de un inci, un gest discret, un semnal al unui client experimentat. Adjudecătorul îi zâmbeşte acceptându-i oferta, căci se aşteptase să fie interesată. Deşi foarte tânără, femeia părea expertă; douăzeci şi cinci de ani, cel mult.

Era englezoaică, desigur, iar bunicul ei era lord, aşa că tânăra crescuse înconjurată de cele mai fine lucruri. Era uşor să recunoşti că era deosebită, avea acea frumuseţe de trandafir englez, care nu poate fi contrafăcută. Pielea îi era transparentă ca porţelanul, trăsăturile delicate, iar părul blond-argintiu prins într-o coadă la spate.

Se putea citi satisfacţie în ochii albaştri de culoarea safirului. Preţul nu fusese încă decis, era pe la unsprezece mii de dolari, ofertele celor care nu erau prezenţi fuseseră lăsate la urmă, iar cei din sală amuţiseră. Ea urma să câştige scrinul şi asta la un preţ bun.

Dar brusc, ceva atrase atenţia adjudecătorului. Sir James Clayton avea un stil de ofertare foarte subtil, încât nimeni din sala de licitaţie nu-i putea intui gândurile; avea figura unui om obişnuit să obţină tot ce doreşte.

Adjudecătorul se trezi că-şi doreşte ca fata să câştige. Sir James era un client de mare valoare, desigur, în rarele cazuri în care venea personal la licitaţii, şi avea reputaţia

unui acaparator, atât în afaceri, cât şi în modul de a-şi urmări pasiunea de colecţionar de antichităţi. I se citea asta pe chip, o anume şiretenie în ochii aceia negri, în duritatea feţei.

— Am unsprezece mii cinci sute de dolari. Dumneavoastră, miss Durward?

Sir James întoarse capul surprins, auzind numele ei. Cassy zâmbi. Era evident că n-o recunoscuse până acum. Şi nu era de mirare, pentru că nu-l văzuse de ani întregi.

Erau rude îndepărtate şi aproape vecini, în acea localitate liniştită din Somerset, dar ea locuia deja de şase ani la New York şi nu se întorsese acasă atât de des precum şi-ar fi dorit. Între familiile Durward şi Clayton nu erau relaţii apropiate.

Era rândul ei să liciteze. Ceva din ochii aceia negri îi spuneau că licitau unul contra celuilalt. Ezită o fracţiune de secundă. Unsprezece mii cinci sute era limita asupra căreia convenise cu Rhoda. Numai dacă ar fi putut să liciteze în continuare, ca să-l învingă pe James Clayton! Şi-ar fi pus chiar proprii bani în joc, dar asta ar fi fost deja o prostie pe care ar fi regretat-o.

Adjudecătorul îi zâmbi înţelegător şi ridică ciocănaşul.

— Aşadar, unsprezece mii cinci sute de dolari. Sunt şi alte oferte? Străbătu încăperea cu privirea. O dată… de două ori… ciocănaşul se lăsă, tensiunea din sală cedă şi se auzi scârţâit de scaune. Adjudecat lui sir James Clayton. Lotul o sută treizeci şi patru…

Cassy se ridică în picioare cu catalogul în mână.

Păcat de scrinul acela, dar poate…

— Îmi pare rău că sunteţi dezamăgită.

Cassy îi întinse catalogul adjudecătorului şi se mai întoarse o dată spre rivalul său.

— Să nu vă pară, spuse cu răceală. Consider că preţul adjudecat este cam mare, deşi scrinul este o achiziţie bună.

Ochii lui negri sclipiră amuzaţi.

— Dacă era aşa, de ce n-ai licitat în continuare?

Ea schiţă un zâmbet.

— Ştii că nu te-am recunoscut? continuă bărbatul. Ultima oară când te-am văzut, erai o şcolăriţă slăbuţă. Te-ai schimbat mult de atunci.

Bărbatul o privi lung, apreciind-o din priviri. Ea îşi ridică mândră bărbia, convinsă că el n-ar fi observat că acel costum bine croit, albastru, franţuzesc în care era îmbrăcată, fusese cumpărat din unul din acele magazine în care bogaţii îşi vând lucrurile pe care le îmbracă o singură dată. La fel şi bluza roşie pe care o purta.

— Au trecut câţiva ani de când nu ne-am mai văzut, începu ea.

El o urmă.

— Unde iei masa? o întrebă.

— Îmi pare rău, dar nu am timp să iau masa astăzi.

— Dar trebuie te opreşti câteva clipe, măcar ca să-ţi tragi sufletul, insistă el. Sau să bei o cafea. Ai trăit prea mult la New York. Cinci minute din timpul tău nu vor opri lumea în loc. Dacă ai fi achiziţionat scrinul, ai fi petrecut mai mult timp pe aici. O luă de braţ şi o conduse spre cafeneaua de la primul etaj.

Nu se schimbase deloc, îşi spuse Cassy. Îşi aminti cum oftau toate fetele din localitate după ochii lui negri, chipul lui atrăgător, cum ar fi făcut orice ca să fie plimbate cu una din maşinile lui sport.

— Aşadar, spuse el, după ce găsiră un loc şi se aşezară, cu ce te ocupi la New York?

— Lucrez pentru un dealer de antichităţi, se află foarte aproape de aici, Rhoda Hutton.

— Da, o cunosc. Ce mai face? încă mai oftează după acel vas Tiffany?

Cassy începu să râdă.

— Mă tem că da, este marea ei slăbiciune.

— Pentru ea cumpărai scrinul?

— Da, cred că va fi dezamăgită că l-a pierdut. Cassy îi aruncă o privire şireată. Bănuiesc că nu vrei să… negociezi?

El o privi lung, ridicând din sprâncene.

— Ce eşti pregătită să oferi?

— Ce ai cere?

— Nu sunt sigur că vreau să-l vând.

Ea îl cercetă din nou, neştiind dacă era dispus să accepte o ofertă.

— Ai obţine imediat un profit, îl tentă.

— Ce te face să crezi că m-ar interesa?

Pentru că eşti un Clayton, se gândi ea. Cu toate că nu putea da glas gândurilor cu voce tare, nici nu-şi putu ascunde ironia din glas când îl întrebă:

— Şi nu eşti?

— Nu în mod deosebit.

— Sir James, sublinie ea titlul cu cinism. Orice are un preţ.

Chiar că era o persoană care reuşea să înfurie pe toată lumea cu acea privire ironică, o făcea să se transforme în avocatul diavolului; Cassy o invidia pe acea colecţionară privată care, dacă avea chef, putea să renunţe la orice profit şi să cumpere ceva doar pentru frumuseţea obiectului.

— Chiar aşa? repetă el, ridicând dintr-o sprânceană cu cinism. Atunci o să-ţi spun preţul meu pentru ca să mă gândesc la propunerea ta; cinează cu mine în seara asta.

Ea clipi des de câteva ori, surprinsă.

— Poftim?

El ridică ambele sprâncene, simulând uimirea.

— Am crezut că la New York se mai vorbeşte engleza… cina… ştii, ultima masă a zilei…

— Nu este nevoie să mi se traducă. Îmi cer scuze, sir

James, dar nu cred că aş putea. Aruncă o privire grăbită spre ceas. Mă tem că am întârziat deja. Te rog să mă scuzi.

Se ridică grăbită.

El nu încercă s-o oprească. Ea se grăbi spre scară şi reuşi să se strecoare prin mulţimea de dealeri adunată la intrarea principală.

Ce obraznic, îşi spuse când ajunse pe Park Avenue. De parcă ar fi acceptat să ia masa cu el doar ca să-l convingă să vândă scrinul!

***

— Regret, Rhoda, nu l-am luat.

Rhoda se arătă dezamăgită.

— La cât a fost licitat?

Cassy îi spuse.

— Mda, nu era chiar o afacere la preţul ăsta. Şi cine l-a luat până la urmă?

— Sir James Clayton.

Rhoda clipi des din genele false.

— Acel James Clayton? Dacă aş fi ştiut m-aş fi dus eu la licitaţie doar ca să-l văd! E un bărbat grozav!

Cassy începu să râdă.

— Rhoda eşti o femeie ciudată; îţi plac toţi bărbaţii!

— Nu este aşa! ripostă angajatoarea ei, indignată. Dar el este un bărbat fermecător. L-am cunoscut anul trecut la Miami. Arată grozav şi toţi banii pe care-i are...

— Ştii că familia lui a făcut avere din mere coapte?

Rhoda se arătă intrigată.

— Adevărat? De unde ştii?

— Şi el este din Somerset.

— Oh! Să înţeleg că-l cunoşti bine?

— Destul de bine, conchise Cassy.

Rhoda o privi gânditoare.

— Te mai vezi cu el când te duci acasă?

— Nu cred. Este un tip foarte ocupat, iar eu probabil voi fi la fel. Numai Dumnezeu ştie la ce se mai gândeşte bunicul… n-am desluşit nicio literă din scrisoarea lui.

— Sper că nu este nimic rău, draga mea. Te vei întoarce la timp pentru micul meu eveniment, nu, Cassy? Promite-mi, ştiu că tu şi Craig…

Cassy scuturǎ din cap intrigată.

— Nu există resentimente, Rhoda, cel puţin nu din partea mea. Eu şi Craig suntem încă buni prieteni, dar n-ar mai fi fost aşa dacă ne-am fi căsătorit, nu? Şi, în plus, ce-ar fi însemnat să te am soacră?

Rhodei îi trebui un minut să înţeleagă că fata glumea, apoi izbucni şi ea în râs.

— Ei, nu pot spune că sunt dezamăgită, oftă ea. Am sperat că măcar de data asta îşi va găsi o fată drăguţă.

— Rhoda, sunt sute de fete în New York, gata să-şi dea şi braţul drept pentru un bărbat ca fiul tău, aşa că nu-ţi face probleme, nu va rămâne prea mult timp pe raft. Iar acum trebuie să mă grăbesc dacă vreau să mai prind avionul.

La nici douăzeci şi patru de ore după întâlnirea cu sir James Clayton la casa de licitaţii, Cassy ateriza pe Heathrow. Era ciudat că întâlnea pe cineva de acasă la o distanţă aşa de mare, chiar în ziua în care pleca acasă.

De la Londra luă trenul. Din fericire, n-a fost prea aglomerat şi a reuşit să-şi găsească un loc la geam. N-a putut să nu zâmbească văzându-şi profilul în fereastră; când era copil interpreta ca un semn de bun augur faptul că-şi găsea un loc retras într-un tren care o ducea acasă, era garanţia unei vacanţe frumoase.

Pe atunci, nu exista Intercity de la Londra, desigur, doar trenul local de la Gloucester. Iar vacanţele i-au fost întotdeauna frumoase. Casa bunicului i se părea un castel din poveşti; de fapt, a fost singurul ei cămin.

Părinţii ei muriseră cu zece ani în urmă, într-un accident

aviatic în Franţa, dar nu le dusese lipsa. Călătoriseră mereu; în primii opt ani de viaţă o luaseră cu ei, iar de la Val D'Iser până la Mustique, nişte străini avuseseră grijă de ea. Dar după această vârstă, Cassy trebuia să meargă la şcoală, aşa că a fost trimisă acasă, în Anglia.

Nu se simţise bine la şcoală; ziarele erau pline de istorii picante despre părinţii ei şi prietenii acestora, şi colegele ei fuseseră nemiloase cu ea. Cassy închidea ochii şi-şi dorea să fie trimisă acasă la Somerset, unde problemele ei se vor rezolva ca prin farmec.

Fusese o lume de poveste, populată de personaje de poveste. Bunicul bătrân şi înţelept, plin de poveşti, care păstra întotdeauna o istorioară inedită pentru fetiţa cu ochii albaştri. Fishy, bătrâna menajeră dolofană, care excela în prăjituri cu prune şi cozonaci aurii. Chiar şi Jenkins, valet, şofer şi majordom, se comporta ca şi cum ar mai fi fost în aceste funcţii; avea întotdeauna bomboane în buzunar pentru miss Cassy. Toţi trăiau în acea casă veche din marginea satului, într-o sărăcie mascată sub aerul unei foste bogăţii şi bunăstări.

Cândva, bunicul fusese bogat. Avusese pământ şi proprietăţi în toată valea şi trăise în acea casă aflată deasupra nivelului satului. Dar fusese sărăcit cu mulţi ani în urmă de cumnatul său sir Giles Clayton, bunicul lui James.

Şi sir Giles fusese un personaj de poveste al copilăriei ei; baronul cel rău. Nu fusese un baron adevărat, ci doar baronet ridicat din eşaloanele mai mici ale nobilimii pentru serviciile sale aduse industriei, sau cam aşa ceva. Murise cu cinci ani în urmă; în pofida imprecaţiilor proferate la adresa lui de bunicul Cassyei acesta murise împăcat în patul său la optzeci şi şase de ani, înconjurat de familia iubitoare.

Nepotul său moştenise toată averea. Tere Valley Produce era o companie naţională puternică, dacă ne gândim că începuse cu cei două sute de acri închiriaţi de la bunicul ei.

Şi moştenise desigur şi titlul.

Cassy zâmbi; James Clayton era foarte potrivit în rolul baronului cel rău.

Îşi alungă toate gândurile care duceau la el şi duse mâna la poşetă după scrisoarea care o adusese acasă. Îi era greu să desluşească mâzgăliturile bunicului. Era un ultimat? Ce se întâmpla acolo? Cassy îşi făcea probleme ştiindu-se departe de el; când plecase de acasă, el avea şaptezeci şi trei de ani şi era sănătos. Poate venise timpul să se întoarcă în Anglia pentru totdeauna.

Nu plecase în America să facă acolo carieră în antichităţi. Doar îşi ajutase o prietenă într-un magazin de antichităţi din Bath, în vara în care terminase şcoala. Apoi Rhoda intrase în viaţa ei ca o tornadă, îi făcuse o ofertă pe care nu avusese cum s-o refuze. Nu-i păsase că ea nu avea niciun fel de specializare în antichităţi, se bazase doar pe flerul ei.

Astfel, Cassy plecase la New York să lucreze într-o expoziţie foarte şic din inima Manhattanului. Muncise din greu, dar făcuse ceva care-i plăcuse şi Rhoda o învăţase tot ce ştia. Cassy preluase în totalitate partea de achiziţii şi nu avea timp liber.

Ţinea mult la Rhoda, dar glumise doar pe jumătate când spusese că n-ar vrea să-i fie soacră. Singurul fiu al Rhodei, era un bărbat fermecător, se ocupa de vinuri, era cultivat şi încântător, dar de multe ori Cassy simţise că el căuta o soţie care să fie la fel de autoritară ca mama lui. Primele două soţii renunţaseră disperate, incapabile să se înţeleagă cu Rhoda.

Cassy ieşise cu el în jur de trei ani şi relaţia lor evolua spre căsătorie. Dar se surprinse că-l organiza aşa cum făcuse Rhoda şi avusese oribilul sentiment că va ajunge ca ea.

Călătoria de la Londra i-a luat o oră. Trenul a oprit în gara stil neoclasic de la Bath Spa, unde au coborât majoritatea

pasagerilor. Multe capete s-au întors s-o urmărească. Ea s-a uitat după hamal, dar nu era niciunul pe peron, aşa că, oftând s-a întors să-şi ia valiza din tren.

— Te rog, lasă-mă pe mine.

Cassy şi-a ridicat privirea surprinsă. Sir James Clayton tocmai coborâse dintr-unul din compartimentele de clasa întâi, i-a zâmbit, apoi a ajutat-o la valiză.

— Nu mi-ai spus că vii acasă, zise el. Nici nu te-am văzut în avion.

— N-am venit cu Concorde, replică ea.

El zâmbi; chiar avea un zâmbet foarte atrăgător.

— Cât vei sta aici?

— Trei săptămâni.

— Atunci, poate vom lua cina într-o zi?

— Regret, răspunse ea fără ezitare; am venit să stau cu bunicul, nu să socializez.

Ajunseseră la capătul peronului şi Cassy observase un domn înalt care o aştepta. Ridică mâna şi-i făcu semne, apoi o luă printre cei adunaţi la casa de bilete.

— Bunicule! strigă fericită, grăbindu-se spre el. N-ar fi trebuit să faci tot drumul ăsta ca să mă întâmpini!

— Cum să nu-mi întâmpin nepoata care vine acasă după atâta vreme? Doar n-am venit pe jos!

Cassy începu să râdă fericită, sărutându-l pe obrazul cu aspect de pergament.

— Ar fi trebuit să ştiu! exclamă ea. Cum te simţi, bunicule? Arăţi foarte bine, dar n-am ştiut ce să cred după ce am citit scrisoarea aceea.

— Mă simt foarte bine, niciodată n-a fost aşa, deşi nu întineresc, adăugă el, apoi mai spuse: dar lasă-mă să mă uit la tine. Bunicul o depărtă puţin. Eşti mai frumoasă ca oricând, mai frumoasă ca Elizabeth a mea, cu fiecare an care trece. Duse mâna la ochi ca pentru a-şi şterge o lacrimă imaginară, un gest atât de drag şi de familiar ei.

Dar brusc zâmbetul lui deveni dispreţuitor când îl văzu pe James, care se apropia.

— Vă aşteaptă o maşină? întrebă el politicos.

— Sigur că da, tinere, îi răspunse bunicul rece.

— În acest caz, permiteţi-mi să duc valiza nepoatei dumneavoastră, spuse James. Este prea grea, n-o poate duce singură.

Bunicul roşi de furie şi neputinţă.

— Ce neam prost! îi spuse lui Cassy. De ce l-ai lăsat în preajma ta?

— Nu a fost în preajma mea, bunicule, îi explică ea cu răbdare. Nu l-am văzut decât când am coborât din tren, iar el s-a oferit să-mi ducă valiza, asta a fost tot. Şi i-am fost recunoscătoare pentru asta; era cam grea.

— De ce n-ai luat un hamal? pretinse bunicul.

— N-am găsit.

Cassy îşi luă bunicul de braţ, conducându-l spre ieşire. Era o după-amiază frumoasă a lunii mai şi strada din faţa gării era acoperită de petale albe din grădinile de peste drum. Cassy trase aer în piept cu bucurie.

— Hmm, chiar şi aerul are alt miros aici.

Privirea i se opri plină de încântare asupra Rolls Royce-ului parcat în spaţiul pentru taxiuri. Observă chipul şoferului cu chipiu.

— Jenkins! îl salută bucuroasă pe şoferul cel bătrân. Arăţi foarte bine! La fel şi Adelaide! adăugă uitându-se la maşina elegantă, dar veche.

— Desigur, miss Cassy, replică şoferul solemn. Eu şi Adelaide îmbătrânim împreună.

— Iar Fishy?

Jenkins se încruntă, auzind că ea folosea prescurtarea numelui.

— Doamna Fisher este bine.

James puse valiza în portbagaj, apoi se întoarse spre ea,

zâmbindu-i.

— La revedere, miss Durward, spuse el întinzându-i mâna.

Cassy ezită, nevrând să-i întindă mâna.

— La revedere, îi spuse, atingându-şi uşor degetele de mâna lui.

James se înclină politicos în faţa bunicului, apoi se pierdu în mulţimea care părăsea gara. Cu toate acestea, fiind un bărbat înalt, capul îi era cu mult deasupra celorlalţi din jurul său.

Bunicul aştepta s-o conducă la maşină cu manierele sale elegante şi Cassy se aşeză pe bancheta maşinii oftând mulţumită.

— Ce bine că o avem pe Adelaide! murmură ea când Jenkins porni motorul.

— Sigur că da, n-am putut să mă despart de ea. Un domn trebuie să aibă o astfel de maşină, care să-i ilustreze starea socială. Chiar dacă trebuie să fac economii la altele.

— Cum ar fi o asigurare, interveni Jenkins cu familiaritatea pe care i-o conferea numărul mare de ani în serviciul bunicului.

— O, nu te mai văicări atât! O să ajungi ca o babă pisăloagă cu reumatisme.

Jenkins surprinse privirea Cassyei în oglindă şi-i făcu semn cu ochiul. Ea îi răspunse tot cu un zâmbet. Bunicul nu se schimbase deloc!

După câteva minute, se aflau la periferia oraşului Bath şi o luau pe vechiul drumul roman.

Cassy privea fericită pe fereastră cum se desfăşurau în faţa lor dealurile Somersetului.

— O, ce bine este să revii acasă! oftă Cassy fericită. Nu cred că mai există un ţinut atât de frumos ca acesta, în toată lumea!

Bunicul o bătu uşor pe mână.

— Mă bucur să te aud spunând asta, doar eşti o Durward! Iubeşti aceste pământuri.

Cassy zâmbi, simţind ironia tristă a vorbelor lui.

Edwin Durward, vicontele Bradley, era genul clasic de aristocrat, căruia sărăcia nu-i diminuase aerul de nobleţe.

Era la fel de mândru, ochii albaştri la fel de vii. Şi se purta ca şi cum ar fi fost lordul castelului, mergând în acel Rolls elegant, deşi nu-l folosea decât ca să impresioneze sătenii în vizitele ocazionale la biserică, sau la cursele de cai.

Adorata sa soţie murise la un an de la căsătoria lor, astfel că el nu apucase să se plictisească de obiceiurile maritale, nici ea să obiecteze împotriva brandyului lui permanent, sau a pipei. El revenise repede la obiceiurile de holtei şi se consolase, ducând o viaţă plină de mici bucurii.

Maşina trecea prin Midsomer Norton şi Shepton Mallet. Acum putea să vadă râul Tere, satul Coombe Bradley, biserica din centrul satului, casele din piatră adusă de pe dealuri.

Urma apoi Casa cea Mare, Bradley Park. De fiecare dată când o vedea, era uimit de frumuseţea ei. În copilărie, Cassy o considera un castel din poveşti. Nu era un castel, desigur, ci doar o vilă mai mare, care părea o regină aşezată în jilţ, înconjurată de un parc.

Cu toate că nu locuise niciodată aici, Cassy cunoştea prea bine ţinutul. Copil fiind, se strecurase adesea pe porţile grădinii bunicului şi o luase pe o potecă printre copaci spre o poartă din fier forjat, bine ascunsă de iederă. Se strecurase în interiorul Casei Mari de multe ori ca să joace jocuri ale imaginaţiei în care ea era o prinţesă ţinută captivă de Baronul cel rău. Nu le spusese niciodată prietenilor ei despre locul acela, căci era locul ei special, iar jocurile zgomotoase ale sătenilor ar fi distrus magia.

Nu se schimbase nimic din zilele copilăriei. Satul era la fel ca totdeauna: cu grădini îngrijite, mici magazine, săteni cu

chipuri luminoase care-i făceau semne de bun venit.

Mai aveau de trecut râul şi ajungeau acasă.

Casa cea mare se afla la capătul satului ca o boieroaică bătrână, prea mândră în sărăcia ei pentru a se amesteca cu vulgul.

Casa bunicului era cam neglijată, lucru care se vedea cel mai bine la intrare. Pereţii erau scorojiţi, scrinul devenise un loc unde se puneau facturile neplătite şi ziarele vechi. Cassy privi în jur, nevenindu-i să creadă. Biata Fishy nu mai putea face singură toată munca; bunicul trebuia să aducă pe cineva tânăr din sat ca s-o ajute; va vorbi cu el mai târziu.

Mai apoi, dinspre bucătărie se auziră paşii înfundaţi ai doamnei Fisher, mai grasă ca niciodată, dar cu chipul luminat de un zâmbet larg. Îşi întinse mâinile spre iubita ei, miss Cassy.

— O, bine ai venit acasă, draga mea, bine ai venit! Dumnezeule, ce slabă eşti! Nu te-ai hrănit bine?

Cassy începu să râdă.

— Sigur că m-am hrănit, Fishy, ştii însă că nu mă îngraş.

— O, îi ştiu pe americani, ţin întotdeauna dietă. Ei lasă, cu mâncarea mea o să mai prinzi un pic de putere, nu?

— Nu mai necăji fata, Fisher, zise Jenkins punând pe podea valiza lui Cassy. Nici n-a intrat bine fata noastră. O s-o faci să plece din nou.

— Nu mai pleacă nicăieri, interveni bunicul, luând-o protector de braţ. Va sta aici unde îi este locul.

Cassy deschise ochii mari.

— Bunicule, am venit doar pentru trei săptămâni.

— Prostii, stai cât vrei!

— Dar am o slujbă, bunicule…

El făcu un gest larg din mână.

— O să vorbim altă dată. Acum trebuie să mă aşez, nu mai sunt aşa de tânăr să fac asemenea drum. Cassy îl privi

lung. Poate chiar aşa era; trebuia să se întoarcă acasă pentru totdeauna.

Capitolul 2

Dar la prânz, bunicul părea perfect restabilit. Vorbea vesel, punând-o la curent cu tot ce se mai întâmplase în lipsa ei.

— Îţi aminteşti familia Lindest, cei care au avut acea proprietate…

— Bunicule, îl întrerupse Cassy, mi-ai mai spus povestea lor…

El păru surprins:

— Adevărat?

— Da. Şi de fapt, ar trebui să purtăm o discuţie adevărată.

Privirea bunicului păru dintr-odată foarte obosită.

— M-a îngrijorat scrisoarea ta. Ai făcut-o să sune ca şi cum s-ar fi întâmplat ceva, dar aici constat că toate sunt ca înainte.

Bunicul îşi ridică mâna ca pentru a şterge o lacrimă imaginară.

— Trebuie să se întâmple ceva ca să-ţi vizitezi bunicul cel bătrân? o întrebă cu un aer plângăreţ.

Cassy îi atinse mâna peste masă.

— Nu, sigur că nu, dar dacă este ceva, te-aş ruga să-mi spui.

El zâmbi.

— Nimic pentru care o fată cu ochi albaştri să se îngrijoreze.

— Bunicule, nu mai sunt copil, sunt prea mare pentru poveştile tale. Este vorba de bani? Ai pierdut din nou cu caii?

El păru puţin luat prin surprindere de întrebarea ei bine direcţionată.

— Nu, sigur că nu! protestă cu vădită indignare.

— Atunci, ce este? insistă Cassy.

El vru să spună ceva, dar imediat umerii îi căzură ca unui om înfrânt.

— O să pierd casă, Cassy. Voi fi evacuat.

Cassy îl privea nedumerită.

— Casa asta? Dar… bunicule… cum este posibil? Doar este proprietatea ta!

El scutură din cap cu tristeţe.

— Am avut-o în arendă şi expiră luna viitoare.

Ea îl privi îngrozită. Pierdea casa… nu, nu era posibil!

Lacrimile îi împăienjeniră ochii, pe când mii de amintiri îi reveneau în minte. Iar pentru bunicul, era cu siguranţă şi mai rău.

— Bunicule! Cassy sări în picioare şi se duse spre el, prinzându-l în braţe.

Bunicul o învălui cu o privire plină de dragoste.

— Vezi tu, nu-mi pasă aşa de mult pentru mine… eu mă pot duce oricând într-un azil. Dar ce se va întâmpla cu Fisher şi cu Jenkins?

— Dar… nu vă pot arunca pe stradă… protestă Cassy. Nu există legi care să-ţi protejeze drepturile?

— Am vorbit cu avocatul meu, nu se poate face nimic. Nu-mi pot permite preţul pe care-l cer pentru deţinerea proprietăţii financiar.

— De cât ai nevoie?

— Cel puţin o sută douăzeci de mii.

Cassy îşi muşcă buzele.

— N-aş putea obţine o ipotecă atât de mare. Nu ţi-ar reînnoi arenda?

— M-am interesat. Nici societatea de construcţii, nici banca n-ar împrumuta o asemenea sumă pe termen lung. Şi vorbim de o sumă foarte mare.

Cassy ridică privirea spre chipul lui obosit. Nu trebuia să se confrunte cu asta, nu în această perioadă a vieţii. Acum avea nevoie de linişte şi de protecţie.

— Trebuie să facem ceva, insistă Cassy.

— Nu-ţi mai chinui căpşorul acela drăguţ cu astfel de lucruri, lasă-l pe bunicul să le rezolve.

Ea începu să râdă, scuturând din cap.

— Bunicule, nu ne mai putem amăgi cu poveşti, am împlinit douăzeci şi patru de ani, îţi aminteşti? Vom rezolva problema, împreună. Poate actualul proprietar va fi de acord să te lase să locuieşti aici şi să plăteşti chirie.

Bunicul scutură din cap.

— Dar nu te poate scoate de aici, chiar aşa... Am putea negocia.

— Să negociezi, spui? Cu James Clayton? Niciodată!

Cassy îl privi şocată.

— Este casa lui?

— Da, a lui. A cui ar putea fi? Eu am arendat-o de la el pentru cincizeci de ani. Am făcut asta doar de dragul bunicii tale, înţelegi că n-aş fi vrut nimic de la Clayton, dar ea a vrut să rămână în sat. De fapt, era normal pentru că avea toate prietenele aici, se născuse şi crescuse în acest loc. Aşa că am lăsat deoparte mândria. O, draga mea Elizabeth... bunicul îşi ridică ochii bătrâni spre cer. Bine că nu mai este aici să vadă ce se întâmplă, i s-ar rupe inima.

Cassy îl îmbrăţişă.

— Nu te necăji, bunicule. Îţi aminteşti ce-mi spuneai mereu? După o perioadă cu nori apare şi soarele. Cuvintele ei părură să-i aducă buna dispoziţie.

— Aşa este, spuse el cu ochii strălucind încrezător. N-o să-i lăsăm pe blestemaţii de Clayton să batjocorească familia Durward! Se va ivi ceva, o să vezi. Stai alături de bunicul şi o să vezi.

— Aşa voi face, bunicule. Bunicul o amuzase întotdeauna, îi promisese că totul va fi bine, pentru că în mica lume a copilăriei ei el putea să aranjeze totul. Dar acum rolurile s-au inversat. Ea trebuia să rezolve problema. Nu are rost să

ne facem probleme în seara asta. Ce-ai zice de un joc de şah?

Bunicul se culca devreme şi era abia ora zece când Cassy se duse în camera ei, cea în care îşi petrecuse copilăria. Îi era atât de dragă! Chiar şi acum tăblia roz a patului purta urmele ghearelor lui Mr. Tibbs, motanul cel gras care dormita şi acum pe la bucătărie.

Iar acum, James Clayton voia să le ia toate acestea. Cassy strânse pumnii de mânie. Chiar dacă aveau de plătit o avere pentru chirie, pentru el această sumă reprezenta doar bani de buzunar, căci era multimilionar. Şi averea lui fusese făcută cu ajutorul familiei Durward, ajutor răsplătit prin înşelăciune.

Era o poveste pe care ea o ştia din copilărie.

Familia Clayton închiriase de generaţii întregi pământurile familiei Durward. Cele două familii fuseseră foarte apropiate. Bunicul îi povestea cum se ducea adesea la pescuit cu Giles Clayton. Tatăl lui Giles împrumutase bani de la străbunicul lui Cassy ca să deschidă o fabrică de conserve. Era momentul potrivit pentru intrarea în această afacere şi fabrica a prosperat.

Dar pentru bunicul ei lucrurile fuseseră diferite. Tatăl lui murise când avea doar doisprezece ani, iar tutorii desemnaţi să-i administreze averea nu prea se pricepeau la investiţii. La vremea majoratului lui, lucrurile erau deja destul de grave. Făcuse tot posibilul să repare situaţia şi să mărească capitalul, dar în acest scop a trebuit să ipotecheze pământul.

Şi în cine să aibă mai multă încredere dacă nu în cumnatul său? Era ultima persoană care ar fi putut să-l înşele. Dar Giles Clayton devenise un lacom. A falsificat semnătura bunicului pe nişte acte; de fapt, Cassy nu prea ştia cum decurseseră acele fapte. Bunicul n-a putut niciodată să dovedească falsul şi a pierdut cam tot ce avea;

tânăra sa soţie care n-a putut trece peste trădarea fratelui ei s-a sinucis, aruncându-se de pe podul Clifton de la Bristol.

Iar acum, James Clayton urma să-l arunce pe bunicul pe stradă.

Cassy se gândi că poate va reuşi să facă ceva în acest sens. Dacă ar putea pune mâna pe actele acelea falsificate.

Poate că n-ar putea să dovedească nimic, dar măcar l-ar ameninţa cu un scandal imens, cu publicitate negativă, destul ca să-l facă să-l lase în pace pe bunicul pentru tot restul vieţii.

Se aşează la fereastră strângându-şi genunchii la piept, privind pierdută în gânduri grădina bunicului şi valea aflată dincolo de aceasta. Era o noapte fără nori, luna se afla rece pe cer şi luminile din sat parcă concurau cu stelele de pe cer. Era multă linişte în această parte a lumii, oamenii nu mai ieşeau din case după înserat.

Jos, în sat oamenii se adunaseră la cârciuma The Rose and the Crown, dar aici sus pe deal teritoriul era al vulpilor şi al bursucilor.

Străbătu cu privirea vârful dealului unde copacii înalţi, care înconjurau casa nu lăsau să străbată lumina stelelor.

Nu suporta să se gândească la James Clayton aflat în liniştea, confortul şi luxul casei sale, în timp ce bunicul îşi făcea probleme că-şi pierdea casa de o viaţă.

Deodată, îi veni o idee nebunească. Prima ei reacţie a fost să şi-o scoată din minte, dar aceasta reveni cu obstinaţie şi o provocă să se gândească la ceva mai bun. Merita să încerce. Se uită la ceas. Era prea devreme, trebuia să mai aştepte o oră, două.

În timp ce aştepta, se schimbă cu o pereche de blugi şi un pulover, apoi după ce se mai gândi, îşi puse şi o pălărioară groasă după ce strânse părul în mijlocul capului, ca să nu fie recunoscută chiar dacă era observată.

Inima îi bătea tare când porni pe cărăruie spre peretele acela înalt de la Bradley Park. Iedera care creştea acoperind peretele nu fusese deranjată de ani întregi. Balamalele erau ruginite şi scârţâiau cumplit când încercă să deschidă poarta, dar fiind la oarecare distanţă de casă, zgomotul nu ajungea până acolo.

Lumina lunii se filtra prin mulţimea de frunze ajutând-o să aleagă calea cea dreaptă spre casă.

Colţul de nord-est al casei se afla cam al douăzeci de iarzi în spatele copacilor. Cassy prinse curaj şi privi înăuntru. Deşi era întuneric îşi dădu seama că era o bibliotecă. Dar nu avea cum să ajungă în partea aceea; vedea firele subţiri care se întindeau de-a lungul peretelui, era un sistem de alarmă.

Încet, se strecură spre spatele casei, care dădea spre vale. Aici văzu pajişti frumos îngrijite, poteci pietruite care duceau spre un mic lac ce părea argintiu în lumina lunii. Văzu raze de lumină care răzbăteau printre transperante, la câţiva paşi de ea. Se strecură cu grijă până la ferestrele franţuzeşti şi privi înăuntru. Văzu capul lui James; stătea pe un fotoliu de piele elegant. Urmărea un meci la televizor.

Era într-un salonaş unde transperantele erau din catifea de culoarea castanei în ton cu nuanţele covorului. Încăperea era luminată de câteva lampadare Art Deco, iar pe marmura şemineului se afla un frumos ceas antic. Cassy văzuse ceva similar la o licitaţie cu câteva luni în urmă, la Piere Lianne, la Geneva.

Deodată, în noapte izbucni lătratul unor câini. Doi

Weimaraneri ţâşniră de la picioarele lui James spre ferestre.

Cassy văzu în fugă chipul lui James care se întoarse o clipă spre ea, apoi ea o luă la fugă spre pâlcul de copaci. Auzi cum se deschid ferestrele, cum se declanşează alarma şi o voce furioasă îi strigă să se oprească, dar ea ajunsese

la copaci. Câinii erau pe urmele ei, dar aproape scăpase. Ajunse la poartă, când fu doborâtă cu o bâtă de baseball.

Cassy luptă cu putere să scape, dar în zadar. Felul în care se zbătea nu făcu decât să-l facă conştient pe cel ce o prinsese că avea în braţe trupul unei femei şi nu al unui hoţ, aşa cum crezuse. Omul exclamă, apoi o puse la pământ şi îi ţintui braţele în lateral.

Pălărioara îi căzuse în această altercaţie, iar părul blond i se desfăcuse pe umeri. Nu avea cum să n-o recunoască. Pe buze îi înflori un zâmbet când o privi.

— O, bună seara, draga mea, ce surpriză plăcută!

Cassy luptă în continuare să se elibereze, dar el era mult mai puternic. Era prizoniera lui, strivită de greutatea lui, iar zâmbetul ironic îi spunea că James se bucura teribil de fiecare mişcare a ei, aşa că încetă să se mai zbată. Încerca să respire şi inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Aşa este mai bine, spuse James văzând că s-a predat. Cei doi câini se aşezară lângă el, privindu-i.

James o privi satisfăcut.

— N-am ştiut că pot exista spărgători atât de frumoşi, este chiar o plăcere să mă las jefuit.

— Nu fi ridicol, sări Cassy, ştii prea bine că nu sunt din această categorie.

— Nu? Şi atunci ce eşti? Spioană?

Chiar dacă nu era într-o situaţie favorabilă, Cassy nu putu să nu pufnească în râs.

— O, da! Sunt Olga de pe Volga şi am venit după planurile ultimului tip de armament.

Spre uimirea ei, îl văzu râzând.

— Foarte bine, miss, atunci ce cauţi aici? o întrebă el oarecum politicos.

— Am vrut să văd casă, îl linişti ea. Obişnuiam să vin aici în copilărie. Am vrut să văd dacă s-a schimbat ceva, atât.

El scutură din cap.

— Nu este o variantă plauzibilă. Dar nici nu pot să cred că nepoata celui de-al doisprezecelea viconte Bradley a ajuns hoaţă sau face spionaj pentru a-şi duce existenţa.

— Bine, în acest caz, îmi dai drumul? solicită ea sperând că el nu va sesiza tremurul nervos din glasul ei. Era conştientă de trupul lui puternic care o ţintuise. Era întuneric şi era departe de casă… şi nu-i trebuia mult ca să-şi amintească de reputaţia lui.

El zâmbi.

— Nu ştiu dacă ar fi bine să-ţi dau drumul. Poate greşesc şi eşti vreo hoaţă. Poate ar trebui să te predau poliţiei.

Ea deschise ochii mari, speriată, dar zâmbetul lui ironic o făcu să înţeleagă că el nu voia decât s-o chinuie.

— Pe de altă parte, continuă el, eu te-am prins pe pământurile mele, poate ar trebui să rezolv singur problema. Aş putea profita de dreptul seniorului…

Cassy se strădui să se controleze, să nu lase să se vadă că se teme de el.

— Chiar că devii ridicol, îi strecură printre dinţi. Dă-mi drumul imediat.

El începu să râdă.

— Dar eşti o hoaţă fermecătoare, continuă el. Dacă n-ai reuşit tu să-mi furi ceva, poate voi reuşi să-ţi fur eu.

Ea îl privi speriată cum se apleacă spre ea. Gura lui o sărută în treacăt; ea reîncepu să lupte din instinct, dar nu avea cum să scape.

James o sărută cu pasiune şi culmea simţi cum sistemul ei de apărare cedează, cum buzele i se deschid pentru a-i primi sărutul. Cedase asaltului masculin, fără nicio luptă. Când James îi dădu drumul, îl prinse cu braţele după gât, trupul ei lipindu-se de al lui.

Simţi cum sângele îi circulă mai repede prin vene, iar ceea ce s-ar fi putut întâmpla în continuare era uşor de imaginat, dar auziră amândoi sirena poliţiei care străpunse

noaptea.

James o privi lung cu acel zâmbet atât de atrăgător.

— O, a sosit cavaleria, dar cât este de inoportună! Din nefericire, alarma este conectată la poliţie. Se pare că va trebui totuşi să-ţi dau drumul. Mare păcat!

Împotriva voinţei sale se ridică ridicând-o şi pe ea. Cassy se dădu un pas în spate.

— Sper că voi avea plăcerea de a te întâlni din nou, în condiţii normale. Sunt sigur că mi-ar plăcea să ne cunoaştem mai bine.

Dacă ea mai avea vreo îndoială în privinţa intenţiilor lui, felul în care o privi îi clarifică situaţia. Acum că era liberă îşi permise să-şi manifeste indignarea.

— Te asigur că această plăcere nu este reciprocă, sări ea răsucindu-se şi pornind spre poartă cu oarecare demnitate.

Auzi mult timp în urechi râsul lui cinic.

Dimineaţa următoare, Cassy îşi reveni după escapada nocturnă. Nu dormise prea bine şi visase acea pereche de ochi negri, care intervenise în visurile ei, dar reuşi să-şi alunge toate acestea din minte, când coborî să ia micul dejun cu bunicul.

Bunicul avea multe planuri pentru ziua respectivă, care includeau printre altele o vizită la Gloucestershire, la un prieten al său care creştea cai de rasă.

— De ce nu vii cu mine? o invită el. O să-ţi placă. Are câteva exemplare excelente.

Era o zi minunată, însorită. Destinaţia lor era lângă Cheltenham, o fermă veche din cărămidă, la care se făcuseră câteva restaurări şi îmbunătăţiri de-a lungul timpului.

Jenkins conduse direct în spatele casei, la grajduri. Se aflau acolo peste o duzină de grajduri şi Cassy nu rezistă tentaţiei de a-i cunoaşte imediat pe ocupanţi.

La capătul primului rând se afla o iapă frumoasă,

cenuşie, tânără şi plină de graţie. Cassy întinse mâna spre ea şi iapa se lăsă mângâiată.

— Eşti un căluţ minunat, murmură ea. Calul îşi ridică mândru capul.

— O, văd că ai cunoscut-o pe Lady, care aparţine familiei Durward, se auzi un glas blând din spatele ei şi Cassy întoarse repede capul.

Un bărbat cu părul de culoarea nisipului se apropiase de ea. Avea în jur de treizeci de ani, era de înălţime medie, cu ochi cenuşii, inteligenţi, un chip atrăgător, ceva din atitudinea lui o făcu să creadă că era agent de curse.

Bărbatul observă că era puţin confuză şi se prezentă.

— Sunt Michael Farrell; bine ai venit la ferma mea.

— O, mulţumesc, îi spuse Cassy. Nu-i plăcea cum o privea bărbatul, care o evalua ca pe animalele din ferma sa. Mă bucur să te cunosc, spuse ea rece, apoi se întoarse din nou spre căluţ.

— Este un exemplar superb, nu? auzi vocea bărbatului, care se apropiase de ea.

Cassy se îndepărtă puţin.

— N-am ştiut că bunicul îşi ţine caii aici, remarcă ea la fel de înţepată.

— Lady Durward este proprietatea unor asociaţi, îi explică el. Bunicul tău are doar un picior, cum ar veni... Bărbatul a început să râdă. Dar când a trebuit să-i punem un nume... ni s-a părut că este un nume frumos pentru un exemplar foarte reuşit.

Cassy îi simţea privirea insistentă şi era deranjată de obrăznicia lui.

— Unde sunt ceilalţi cai? îl întrebă.

— La galop. Ai vrea să mergi să-i vezi? Pot cere să ţi se pună şaua pe un cal mai blând.

Cassy ezită. I-ar fi plăcut să meargă călare, căci nu mai avusese ocazia asta de câţiva ani.

— Mulţumesc, mi-ar plăcea, îi spuse.

Bărbatul încercă s-o ia de braţ, dar ea se scutură la atingerea lui, şi-i aruncă o privire de avertizare. El îşi retrase mâna imediat, dar continuă cu acel zâmbet care îi displăcea teribil.

Unul din grăjdari aduse un căluţ blând, care era obişnuit să fie călărit de străini.

Dar simţind că de data asta avea de-a face cu un călăreţ experimentat, îşi ciuli urechile.

Dacă n-ar fi fost însoţită de Michael Farrell i-ar fi făcut plăcere această plimbare.

— Bunicul tău mi-a spus că ai călărit destul de mult, spuse el doar pentru a face conversaţie.

— Da, când eram mai mică, răspunse ea fără a-l privi.

— Da, înţeleg, dar nu ţi-ai pierdut îndemânarea, continuă el, ocazie de a o examina din nou. Stai bine în şa, ai picioarele lungi.

Cassy îi mai aruncă o privire rece pentru a-l dezarma, dar bărbatul nu renunţă la acel zâmbet care o scotea din minţi. Cu cât era mai indiferentă, cu atât el îi zâmbea mai mult.

Urmăreau caii de curse aflaţi în galop şi Michael îi făcu o scurtă prezentare a raselor şi a descendenţei lor. Unii îi aparţineau, dar majoritatea erau ai unui sindicat.

— Îţi plac cursele, ca bunicului tău? o întrebă pe când se întorceau spre grajduri.

— N-aş putea spune că am moştenit pasiunea bunicului.

— Dacă ai veni la curse cu mine, sunt sigur că ţi-ar plăcea.

— Poate, răspunse ea cam fără interes, coborând din şa. Se duse apoi spre cal şi-l mângâie uşor pe cap. Mulţumesc pentru plimbare. Îmi pare rău că nu am nimic să-ţi ofer, continuă ea, arătând spre buzunarele goale. Dacă aş fi ştiut că o să te întâlnesc, ţi-aş fi adus bucăţi de zahăr.

Bunicul era în elementul său, discutând cu unul din

grăjdarii care ţesăla un murg.

Cassy zâmbi pentru că-i plăcea să-l vadă aşa de fericit.

— Ţi-a plăcut? o întrebă.

— Da, bunicule, a fost excelent.

— Foarte bine, draga mea, dar mă tem că va trebui să te iau cam repede de aici, este timpul să plecăm spre casă.

Michael Farrell îi conduse la maşină şi-i deschise portiera.

— Îmi pare rău că pleci aşa de repede, spuse el. Poate ne întâlnim într-o zi să luăm masa împreună?

— Mulţumesc pentru invitaţie, dar sunt aici pentru câteva zile şi vreau să le petrec în întregime cu bunicul. Îi întinse mâna cu politeţe rece. Bună ziua, domnule Farrell.

El o privi din nou ca un cunoscător.

— La revedere, miss Durward. Abia aştept să ne mai întâlnim.

Ea nu-i întoarse zâmbetul, dar bărbatul nu păru deloc descurajat.

Bunicul nu observase că nepoata lui se comporta ciudat.

— Mă bucur că ţi-a plăcut Michael, îi spuse pe drumul spre casă. Am sperat că o să vă înţelegeţi bine.

— Adevărat? Cassy era puţin surprinsă de reacţia bunicului. Nu-şi imaginase că Michael era genul de persoană agreată de el. Dar dacă bunicul gândea astfel despre el, trebuia să-l tolereze. De fapt, nu se va întâlni prea mult cu el, chiar dacă hotăra să renunţe la slujbă şi să se întoarcă acasă pentru totdeauna.

— Un alt telefon, miss Cassy, îi spuse Jenkins pe un ton solemn.

Ea îşi ridică privirea din jocul de şah pe care-l începuse cu bunicul.

— Cine este? întrebă.

— Domnul David.

— O, minunat! Vin imediat, bunicule, promise sărind de pe scaun. Să nu mişti vreo piesă cât lipsesc!

— De parcă aş mai fi făcut-o!

— Dar ştiu că ai face-o acum! îl necăji ea cu afecţiune. Mulţumesc, Jenkins.

Se grăbi spre hol şi ridică receptorul.

— David? Ce faci? Mă bucur să te aud! Cum este New York-ul?

— Bine. Ţie cum îţi merge? Cât stai în Anglia?

— Nu sunt sigură, dar s-ar putea să nu mă mai întorc.

— Adevărat? Grozav! Ascultă Cassy ce faci mâine seară?

Cassy ezită.

Se răspândise foarte repede vestea că se întorsese şi primise multe invitaţii de la vechii prieteni. Îi refuzase pe toţi, venise acasă să fie cu bunicul. Dar David fusese întotdeauna prietenul cel mai apropiat, încă din copilărie.

— Vrei să vii la o petrecere? îi cunoşti pe toţi cei care vor veni. Se ţine la Casa Mare.

Casa Mare! Cassy strânse receptorul. Căutase o soluţie să intre acolo să scotocească după acele acte falsificate, iar acum ocazia i se oferea pe tavă!

— O, da, îi spuse sperând că David nu va sesiza tremurul din glasul ei. Sigur că vin, mulţumesc pentru invitaţie, David.

— Grozav! Vin să te iau pe la opt şi jumătate.

— Te aştept.

Cassy puse receptorul în furcă, gândindu-se că se ivise ocazia perfectă. Înlătură orice scrupule la gândul că intra într-o casă străină ca să scotocească. James Clayton era un hoţ şi un nemernic. Dacă trebuia să folosească metode neortodoxe ca să ajungă la scopul dorit, o va face!

— Cassy, arăţi nemaipomenit!

Ea zâmbi în timp ce cobora scara.

— Mă bucur că nu te-am crezut când ai spus că nu va fi ceva cu etichetă.

David era foarte elegant în frac. Era un tânăr atrăgător,

înalt şi blond şi se bucura să-l aibă ca escortă când intra în bârlogul ursului.

Din fericire îşi adusese o rochie de seară, una din rochiile ei preferate, o rochie simplă, senzaţională, neagră care-i punea trupul în evidenţă.

Era lucrată la o celebră casă de modă, dintr-un material care i se mula pe trup, mai ales când păşea cu graţia unei feline.

Nu era prea decoltată în faţă, ci la spate; în faţă oferea doar o privire asupra sânilor.

Îşi aranjase părul cu multă eleganţă, ridicându-l la spate, apoi în vârful capului, de unde cădea în cascade pe spate. Purta ca bijuterii: un lanţ la gât şi nişte cercei mici în urechi.

David zâmbi mândru, conducând-o la maşină.

— Toţi vor fi geloşi pe mine în noaptea asta, vei eclipsa toate femeile.

Se aflau la mică distanţă de porţile de fier forjat de la Bradley Park. Rododendronii aliniaţi în prima parte a drumului erau în floare.

Apoi copacii nu se mai văzură, doar stejarii de pe pajişte, şi casa apăru în faţa lor. Cassy o privi uimită. Era cea mai frumoasă casă pe care o văzuse.

Toată clădirea cu excepţia clădirii servitorilor şi a grajdurilor de la vest fusese placată cu piatră cenuşie.

Roţile scrâşniră pe aleea pietruită din faţa casei unde se afla un şir de maşini de lux. David îi deschise portiera, întinzându-i braţul şi urcară mândri pe treptele casei.

Capitolul 3

Era prima oară când Cassy vedea în mod oficial interiorul casei şi nu putea să nu privească uimită în jur. Holul de la intrare avea dimensiuni impresionante. Pe jos marmură, pereţii acoperiţi cu panel; un candelabru masiv atârna din tavanul înalt.

Un majordom tânăr îi întâmpină, cum ar fi făcut şi Jenkins, invitându-i să intre în salon. Cassy se opri o clipă privind în jur, fascinată. Era o încăpere superbă, de mari dimensiuni; când fuseseră adăugate două aripi noi acestei case, această încăpere fusese lărgită prin înserarea unei ogive cu ferestre franţuzeşti, care dădeau spre terasă şi lac.

Tavanul înalt era decorat cu stucatură, care încorpora cu măiestrie blazonul familiei Durward, viţa de vie. Şemineul elegant era din marmură albă; deasupra lui se afla o oglindă masivă, cu ramă sculptată, în care se reflecta lumina tuturor becurilor din casă.

Cassy observă picturi de valoare, dar una îi atrase atenţia în mod deosebit. Era portretul unui domn cu perucă şi cravată de mătase; după pana de la pălărie era un cavaler, dar semăna ca două picături de apă cu bunicul ei. Era unul din înaintaşii familiei Durward, poate primul viconte!

Deodată, o voce cunoscută îi întrerupse gândurile. James, căci el era, n-o observase; discuta cu altcineva, era cu spatele la ea şi pe moment ea avu timp să-l studieze. Era mai înalt decât ceilalţi bărbaţi din încăpere şi deşi îmbrăcat ca şi ceilalţi bărbaţi cu smoching, cravată albă, avea ceva care făcea diferenţa, ceva ce ea nu putea să definească în momentul acela.

Nu că ar fi părut nefiresc în acest context; nu, din contră, era altceva dincolo de aerul lui de om de lume...

David o luă din nou de braţ şi înaintară. James ridică privirea şi în ochi i se aprinse o lumină ciudată.

— Cred că nu mai este cazul să fac prezentările, zise David cu inocenţă.

— Ai dreptate, nu mai este nevoie, zise James şi-i oferi mâna. Bine ai venit, miss Durward.

În tăcerea care urmă, Cassy simţi cum toţi ochii o fixează. Toată lumea prezentă sesiză tensiunea care plutea în aer şi se întoarse să vadă ce se întâmplase.

Cassy era rigidă, căuta să pară calmă, deşi inima îi bătea cu putere. Nu se gândea decât la felul în care o sărutase. Pierzându-se în ochii lui negri, avu o clipă senzaţia că el o va săruta din nou.

Cu inima strânsă, îi întinse mâna şi-i spuse:

— Bună seara, sir James.

Când el o atinse, simţi un val de căldură care-i invadă corpul.

— Nu m-am aşteptat să-mi îndeplineşti dorinţa atât de repede, murmură el.

Ochii lui negri ca păcatul îi examinară trupul alene, de parcă ar fi rememorat fiecare detaliu al întâlnirii anterioare. O ţinea de mână, căldura pe care o transmitea i se scurgea prin braţ. Cassy se simţea ca într-un vis.

— Ce-ai zice de ceva de băut, Cassy? îi întrerupse David, cumva îngrijorat. Vraja se rupse. James îi dădu drumul la mână, iar Cassy se surprinse continuând să tremure chiar după ce plecă împreună cu David.

Acesta o privi îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat?

— Tu şi Clayton; n-am ştiut că vă cunoaşteţi aşa de bine.

Ea ridică din umeri vrând să pară indiferentă.

— Familiile Durward şi Clayton nu s-au înţeles niciodată, îi explică ea. Este o veche dispută de familie.

— Dispută de familie? Chiar aşa?

Cassy nu apucă să-i răspundă pentru că un vechi prieten o salută:

— Cassy! Nu te-am mai văzut de secole! Cum se face că eşti aici? Ce mai faci?

Era o petrecere însufleţită şi Cassy începu să se distreze din plin. Mulţi dintre invitaţi erau vechi prieteni şi Cassy vorbi cu toţi, află toate noutăţile locale.

În tot timpul acesta era conştientă de privirea lui James, care n-o părăsea nicio clipă, deşi flirta cu toate femeile frumoase. Cassy se trezi urmărind dacă este interesat în mod deosebit de vreo femeie, dacă stătea mai mult în compania acesteia.

Pe măsură ce petrecerea se derula, unii începură să iasă pe terasă. Luna plină strălucea ca o placă argintie deasupra lacului, pe care două lebede pluteau maiestuos printre trestiile care se aliniau pe maluri. Era o feerie.

Cassy se depărtă de un grup care discuta sorbind din şampanie şi ajunse pe marginea lacului. Brusc, simţi că James venise lângă ea.

— Bine ai venit la Bradley Park, murmură el. Mă bucur că te-ai hotărât să-l vizitezi din nou. De data asta aşa cum trebuie.

Cassy continua să privească lebedele graţioase, care părăsiseră adăpostul dintre trestii şi pluteau din nou pe lac.

— Este o casă foarte frumoasă, reuşi să spună.

— Da, este. Strămoşii tăi au avut bungust.

Cassy îi aruncă o privire rece.

— Am observat portretul unuia dintre ei în salon.

— O, da, primul viconte. A fost totuşi un ticălos, aşa cred. Ochii lui negri o tachinau. A început ca orice copil de trupă, apoi şi-a croit drum până la Charles II, cu care s-a împrietenit şi care i-a acordat titlul.

— Pari să ştii cam multe despre familia mea, comentă Cassy.

— Este firesc să ştiu. Sunt interesat de istoria casei acesteia.

James o provoca intenţionat şi ei i-a trebuit un efort ca să nu muşte momeala. Zâmbi cu oarecare indiferenţă.

— Adevărat? Păcat că n-ai putut şterge blazonul familiei Durward din decoraţiile casei, pentru ca să le pui pe ale tale. Ce-ai fi pus? O furculiţă şi un tirbuşon?

El începu să râdă.

— Câtă aroganţă! Eşti o Durward până în măduva oaselor, draga mea.

— Şi sunt foarte mândră de asta! răspunse ea, apoi se întoarse şi porni mai departe.

Seara trecu prea repede. Cassy nu uitase scopul venirii la această petrecere, dar nu i-a fost uşor să se strecoare să facă cercetări singură. David era aproape permanent cu ea. Cassy continua să bea şampanie care curgea din belşug, şi se alătură discuţiilor care se purtau, zâmbind mereu pentru a-şi ascunde emoţiile.

În cele din urmă ceasul din salon bătu miezul nopţii. Unii dintre invitaţi începeau să plece deja, dar mai erau destui şi sala de biliard aflată lângă salon deveni centrul atenţiei.

— Te superi dacă mergem să urmărim jocul? o întrebă David.

— Sigur că nu, fu ea de acord.

James era la masă. Îşi scosese jacheta şi cravata, iar primul nasture al cămăşii era descheiat, lăsând privirii părul negru de la baza gâtului. Îşi suflecase mânecile cămăşii, lăsând să se vadă încheieturile puternice şi cu ţigara de foi într-o mână şi paharul de whisky în alta, studia aşezarea mingiilor pe masă ca un expert, apoi îşi ţinea ţigara în gură când trebuia să lovească.

Cassy nu cunoştea regulile jocului, dar îi plăcea felul în care dubla mingea roşie, primind aplauze din partea asistenţei. Ridicându-şi capul, surprinse privirea Cassyei peste masă şi-i zâmbi sigur pe sine. Ea îi evită repede privirea. La naiba cu el! Ştia ce efect are asupra ei şi părea

să se amuze.

Era un joc tensionant care absorbea atenţia tuturor. Cassy nu putea avea o ocazie mai potrivită ca să scotocească întreaga casă. David abia răspunse când se scuză câteva minute. Uşa rămăsese un pic deschisă şi se strecură ca o umbră.

Se afla pe coridorul care ducea în aripa de răsărit a casei. Cassy se opri o clipă să vadă unde se afla mai exact. La dreapta se afla un salonaş unde-l văzuse pe James la prima ei vizită incognito. La capătul coridorului se aflau câteva persoane. Probabil era altă cale de acces la restul casei. Biblioteca se afla în faţa ei. Deschise şi intră.

Nu era nimeni acolo. Aprinse lumina, închise uşa cu grijă în urma ei şi privi în jur. Era o încăpere mai mult lungă, ai cărei pereţi erau plini de sus până jos cu cărţi – volumele fiind desigur legate în piele. Era o atmosferă plăcută, tihnită, întreruptă doar de ticăitul ceasului. Două fotolii stil Edward din piele se aflau în faţa şemineului, unde se aflau şi două carpete în culoarea fotoliilor.

Era tot mai sigură acum că mai exista o uşă care ducea în biroul lui James. Brusc o văzu. Se îndreptă spre ea, vru s-o deschidă, dar din nefericire era încuiată. Tipic pentru James care era suspicios pe toată lumea. Tocmai voia să iasă când auzi voci afară. Va trebui să mai aştepte un minut sau două ca să nu dea peste cineva.

Mai privi o dată prin încăpere. Se mai aflau acolo multe porţelanuri fine. O pereche de clovni muzicieni, desigur modelaţi de Kaendler de la fabrica din Meissen, un copil cu câinele său, dar figurina care îi atrase atenţia era o reprezentare graţioasă a unei tinere zvelte, cu o privire inocentă în ochii lăsaţi în jos.

Era un porţelan fragil precum cochilia de ou, a cărui graţie sugera un Falconet. Îl luă cu grijă şi-l întoarse. Da, se afla acolo marca fabricii din Sèvres. Şi totuşi…

— Ei da, foarte bine. Olga de pe Volga, presupun?

Cassy se întoarse repede, aproape gata să scape figurina.

James intrase în încăpere în tăcere.

Închise uşa în urma lui, zâmbindu-i amuzat. Dar văzu şi o lucire rece în ochii lui care o făcu să se înfioare.

— Scuză-mă, spuse el privind-o lung, ceea ce o făcu să observe că era foarte interesat de felul în care materialul rochiei se mula pe trupul ei zvelt. Dar unde voiai s-o ascunzi? Sub această rochie cred că ţi-ar fi fost cam greu!

Inima Cassyei bătea tare din cauza sperieturii de parcă ar fi fost prinsă furând ceva, dar îşi ridică sfidător bărbia în sus.

— Ţi-am mai spus, protestă ea, nu sunt hoaţă.

— Nu?

El o privi cu acelaşi surâs ironic.

— Şi dacă aş fi fost, nu m-aş fi obosit să fur un fals.

El reacţiona surprins la vorbele ei.

— Fals? Te referi la această figurină de Sèvres?

— Nu este un Sèvres, îl asigură ea. Este o copie foarte bună.

El răsuci figurina în mâini.

— De unde ştii?

Ea ezită căutând un motiv pentru reacţia instinctivă.

— Modelajul este foarte reuşit, aş fi spus că este un Falconet. Da, este porţelan dur, iar fabrica din Sèvres n-a folosit acest tip de pastă până în 1769. Iar Falconet a părăsit Franţa în 1766.

El se încruntă, dar n-o contrazise imediat.

— Te pricepi la antichităţi.

— Aşa îmi place să cred.

— Şi dacă ţi-aş spune că a fost autentificată de cei mai mari experţi?

Ea ezită un moment.

— Aş spune că… au fost neatenţi.

El începu să râdă din toată inima şi Cassy recunoscu că îi plăcea felul în care râdea.

— N-ar fi prima oară. Am cumpărat-o la o licitaţie neînsemnată cu mulţi ani în urmă şi m-am bazat pe catalogul lor. Probabil ar fi trebuit să mă adresez la Sotheby. Mai este vreun obiect asupra căruia ai vrea să te pronunţi? Acesta, de exemplu? Chien Lung, ce spui?

Îl privi amuzată.

— Mă verifici? Chelsea, este cel de acolo. Cassy luă piesa, o întoarse şi-i arată. Uite aici. Cassy îi arătă triumfătoare inscripţia.

— Foarte bine, spuse el sarcastic. De ce ai intrat aici?

Cassy simţi cum roşeşte.

— Îmi pare rău. Am vrut să am un moment de linişte şi nu m-am putut abţine să explorez, îi explică ea sperând că el nu va sesiza că-i tremura glasul.

— În acest caz, permite-mi să te conduc, îi spuse el blând.

Ea îl privi indignată.

— Tot mai insinuezi că am venit aici ca să fur?

— Nu sunt sigur, spuse el. Tu?

— De câte ori să-ţi spun că nu sunt hoaţă? Ai vrea să-ţi aduc referinţe personale?

El zâmbi din nou.

— Nu cred că va fi necesar. Vino, dacă ai început turul casei cu această încăpere, aş vrea să-ţi mai prezint şi altele. Ce zici de camera cu chinezării?

Cassy ar fi vrut să se întoarcă la David, dar el îi oferea cea mai bună ocazie de a vedea şi restul casei, fără a ridica suspiciuni. Şi ca specialist era fascinată de chinezării; încăperea era ticsită de dulapuri cu sertare unde se puteau găsi compartimente secrete.

Aşa că-l urmă spre capătul camerei. Acel loc era o piesă

foarte rară. Uşile erau elaborat decorate cu imagini de nori şi dragoni pe un fundal negru, iar sertarele alcătuiau un fel de puzzle chinezesc.

— Superb, spuse Cassy aplecându-se să vadă totul de aproape.

— Cărei epoci i-l atribui? o provocă el.

— O Cerule, nu am idee! Poate 1780?

— Foarte bine, este 1770.

— Am avut noroc! Tocmai eram gata să achiziţionez un birou de nuc italienesc. Abia am ajuns să-l iau pe cel la care ne-am întâlnit.

Ea înconjură camera cu privirea.

— Ai câteva exemplare minunate, spuse cu invidie în glas.

— Da, sunt colecţionar de obiecte frumoase.

Deodată, Cassy simţi că inima îi bate tot mai repede. El o privea cu acei ochi frumoşi, iar ea se simţea captivă. Brusc, îşi aminti acele vise diurne pe care le avea în copilărie: Prinţesa şi Baronul cel Rău.

El îi atinse braţul.

— Aşa ca tine.

— Eu nu sunt obiect de colecţie, ripostă ea cu glas tremurat.

James îi atinse obrazul, apoi o forţă să-şi întoarcă privirea spre el.

— Dar eşti foarte frumoasă, murmură el.

James o trase spre el. El se aplecă spre ea, iar Cassy îi simţi răsuflarea pe obraz. Îl privea fascinată. James urma s-o sărute din nou.

Gura lui se apropie de a ei, era caldă, senzuală, provocatoare, o incita să-i răspundă, iar ea nu găsea puterea de a i se împotrivi. James o sărută şi sărutul lui o făcu să ameţească, iar Cassy fu nevoită să se prindă cu mâinile de umerii lui puternici să nu cadă.

Mâinile lui coborâră încet pe spatele ei. Cassy simţi că se topeşte. Simţea ceva inedit şi nu ştia cum să oprească acest asalt asupra trupului ei.

Capul ei se rezema de braţul lui şi-i auzea respiraţia. James o strângea în braţe, o subjuga. Uitase de ceilalţi invitaţi adunaţi în camera alăturată. Îşi simţea trupul cuprins de valuri de plăcere. Cassy era confuză şi-i răspundea la mângâieri.

James îşi ridică un moment capul şi o privi.

— Eşti foarte frumoasă, murmură el.

James începu s-o sărute din nou cu şi mai multă pasiune, iar ea cedă fără nicio speranţă, trupul tremurându-i ca reacţie la mâinile lui care se strecuraseră sub rochie să-i mângâie curba sânilor. Cassy ajunse într-un tărâm al pasiunii…

Brusc, o exclamaţie străbătu încăperea.

Cassy deschise ochii şi-l văzu pe David în cadrul uşii, urmărind încruntat toată scena.

— Ce naiba…?

— Îmi pare rău, David, se scuză James aproape instantaneu. Dar este doar vina ta, ştii. Dacă aduci o femeie atât de frumoasă la petrecere, trebuie s-o şi păzeşti.

Dar David nu putea fi potolit aşa de uşor.

— Ar trebui să-ţi scot dinţii… îi spuse furios.

Numai din surâsul dispreţuitor de pe chipul lui James, ştiu Cassy că era puţin probabil ca acesta să se ţină de cuvânt.

— David, te rog, să nu ne certăm pentru aşa ceva.

David se întoarse spre Cassy cu o privire rănită, observând rochia ridicată, şifonată şi părul răvăşit.

— Îmi pare rău… murmură ea.

— Ar fi mai bine să te duc acasă, îi spuse el la fel de furios.

Nici nu-l mai privi pe James când David o luă de braţ şi o scoase pe coridor. Acolo se mai aflau câteva persoane şi

Cassy simţi cum roşeşte când aceştia se întoarseră s-o privească, fără a-şi mai ascunde curiozitatea. Răsuflă uşurată când ajunse la maşină, pentru că picioarele n-o mai ţineau. Se rezemă de spătarul banchetei şi închise ochii.

— Sper că eşti satisfăcută, şuieră David aşezându-se lângă ea. M-ai făcut de râs.

Cassy deschise ochii şi zâmbi, scuzându-se:

— David, regret din tot sufletul…

— Şi tocmai cu Clayton! De parcă n-ai şti ce reputaţie are! Am crezut că ai mai multă minte.

— Uite ce este, David, mi-am cerut scuze…

— Bine că am apărut la timp! Altfel ai fi… Cred că nu mai trebuie să intru în detalii.

— Nu, nu mai trebuie, răspunse Cassy, care simţea că-şi pierde răbdarea. Mi-am cerut scuze că te-am pus în situaţia asta. Dar sincer vorbind nu cred că este problema ta dacă eu prefer să mă las sărutată de James Clayton.

— Să te sărute! explodă David. Cred că se întâmpla ceva mai mult! Şi dacă te gândeşti cine este!

Cassy se simţi brusc foarte obosită.

— Te rog, David, să nu mai discutăm în contradictoriu, du-mă acasă.

El întoarse brusc de volan, iar roţile maşinii scrâşniră pe aleea pietruită. A dus-o acasă în viteză, iar Cassy se bucură că nu era prea departe.

David opri în faţa casei bunicului şi coborî să-i deschidă portiera, încă negru la faţă de furie.

Cassy îi oferi mâna.

— Noapte bună, David. Şi încă o dată te rog să mă ierţi pentru inconvenientul creat. M-am comportat incalificabil.

El încercă să-i zâmbească.

— Nu-mi place că te faci de râs cu un bărbat ca James Clayton. Eşti o tânără prea educată, ca să te înscrii pe lista lui de cuceriri.

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Mulţumesc, David. Dar n-ar trebui să-ţi faci probleme. S-a întâmplat să mă prindă pe picior greşit în seara asta, atât. Nu se va mai întâmpla.

— Sper să fie aşa. El îi luă mâna căpătând brusc aerul unui puştan îndrăgostit. O luă în braţe şi o sărută, iar ea observă că devenise mai experimentat de când nu se mai văzuseră. Numai că pentru ea David nu prezenta nicio primejdie.

După o vreme David îi dădu drumul.

— Atunci, noapte bună.

— Noapte bună, David.

Cassy se grăbi pe aleea din faţa casei, scotocind în poşetă să găsească cheia de la intrare. Era bine că bunicul nu se culca devreme; toţi dormeau, el nu. Urcă în vârful picioarelor până în camera ei, ca să nu trezească pe nimeni. Nu avea chef să dea explicaţii.

Când ajunse în siguranţă în camera ei, aprinse lumina şi se privi în oglindă. Arăta mai rău decât şi-ar fi imaginat. Părul îi atârna liber pe umeri, iar gura avea aspectul unui fruct strivit. Îşi duse mâna la buze, amintindu-şi…

Oare îşi pierdea minţile? De ce lăsa aceste gânduri să revină în minte, tocmai despre James Clayton! Nu avea nevoie să-i reamintească David de reputaţia ei; acum devenea steaua celui mai recent scandal din sat. Îşi duse mâinile la obrajii înroşiţi. Numai dacă asta n-ar ajunge la urechile bunicului!

Şi nici nu-şi putea justifica faptele, argumentând că voise să caute acele hârtii falsificate. Nu realizase nimic, ba chiar mai rău, ridicase suspiciuni. Dacă ar fi avut mintea clară poate ar fi obţinut o slujbă în firma lui şi s-ar fi folosit de poziţia asta ca să afle ce voia. Dar era prea târziu acum.

Reuşi să iasă din rochia şifonată şi-şi perie părul. Apoi îmbrăcă o cămaşă de noapte şi se culcă. Deşi obosită nu

putea să adoarmă. Gândurile i se întorceau din nou la acea scenă din bibliotecă. Acele fantezii din copilărie îi reveneau obsedant în minte; Prinţesa şi Baronul cel rău!

— O, bună dimineaţa, miss Durward!

Cassy ezită în uşa bucătăriei. După o noapte de chin, ultima persoană pe care avea chef s-o vadă era Michael Farrell. Dar educaţia o ajută să treacă peste situaţie.

— Bună dimineaţa, domnule Farrell. N-am ştiut că eşti aici, spuse aşezându-se la masă şi turnându-şi un pahar de suc de portocale.

— Cum altfel? Doar am venit azi-noapte aici ca să-i ţin companie bunicului tău pentru că erai plecată! Cum a fost petrecerea?

— Frumoasă, îi răspunse pe un ton plăcut. Au fost mulţi prieteni vechi pe care nu i-am mai văzut de mult.

— Da, trebuie să fie foarte plăcut să te învârţi în astfel de cercuri. Dar unde este majordomul? Am sunat cel puţin cinci minute…

— Din păcate, astăzi este ziua liberă a lui şi a lui Fishy. Pot să-ţi pregătesc pâine prăjită?

Pe un dulap se afla un prăjitor de pâine, atât de vechi încât bunicul glumea adesea că Rhoda ar trebui să plătească o sumă bună pentru el, ca antichitate. Cu toate acestea nu renunţau la el pentru că prăjea pâinea foarte bine, dacă aveai grijă să-l opreşti la timp.

— Bunicul tău mi-a spus că ştii să găteşti, îi spuse Michael.

— Adevărat?

— De fapt, mi-a spus multe despre tine.

— Numai de bine, sper.

— Desigur. Şi acum când te-am cunoscut nu pot decât să constat că sunt adevărate.

Cassy se străduia să zâmbească. Omul începea s-o calce pe nervi şi nu-i plăcea cum se uita la ea.

— Îl admir pe bunicul tău, continuă Michael. Îmi pare rău că trece prin astfel de probleme la vârsta lui. Aş fi bucuros să-l pot ajuta.

Cassy îl privi uimită; nu s-ar fi aşteptat ca bunicul să-i încredinţeze problemele financiare lui Michael Farrell.

— Îţi mulţumim, răspunse neştiind ce ar fi fost bine să-i spună. Dar nu cred că bunicul ar vrea să împrumute bani de la un prieten.

Michael Farrell zâmbi din toată inima.

— Nu sunt chiar prieten. Dar aş putea face parte... din familie.

Cassy se încruntă confuză.

— Din familie? repetă uimită.

— Exact. Nu-mi place că problema asta s-a ivit prea curând, dar te consider o femeie inteligentă. Ia-o ca o propunere de afaceri, dacă vrei.

Cassy îl privea tot mai speriată.

— Ce sugerezi?

El continua să râdă.

— O, intenţiile mele sunt foarte onorabile, te asigur, declară el onctuos. La căsătorie, mă gândeam.

Capitolul 4

Cassy îl privea uimită.

— Crezi că m-aş mărita cu tine?

— De ce nu? Eşti genul de soţie de care am nevoie, de familie bună.

— Cred că ţi-ai pierdut minţile!

El o privi lung şi în ochii lui, Cassy desluşi mânie pentru o clipă, dar se controlă imediat.

— Nicidecum! Sunt gata să-ţi cumpăr casa asta ca dar de nuntă.

Deodată, Cassy simţi miros de ars şi văzu că prăjitorul luase foc.

— Oh!

Accidentul în sine se dovedi a fi o bună diversiune. Reuşi să treacă peste ultimele momente, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat.

— Îmi pare rău, o să pun alte felii la prăjit. Mă duc să mai aduc pâine. Vin imediat.

Cassy profită de această scuză să dispară câteva clipe. Era uluită de oferta lui Michael. Să se mărite cu el! Sigur, doar nu vorbise serios! Unii oameni au un simţ al umorului exagerat! Cassy mai luă câteva felii de pâine din cămară şi se întoarse la el.

Bunicul se afla deja la masă când ajunse cu pâinea.

— A, Cassy draga mea! o întâmpină cu bucurie. Ce zici? Michael ne-a invitat la Cheltenham!

— Oh! exclamă ea, privind spre Michael.

— Avem o întrunire de două zile la Chepstow, continuă bunicul.

— Înţeleg, zise Cassy, zâmbindu-i cu dragoste. Du-te singur, bunicule, nu mă mai pasionează cursele de cai aşa de mult.

— De unde ştii dacă nu încerci? interveni Michael. De ce

nu vii cu noi?

— Nu, mulţumesc, spuse ea cu autoritate, ca nici măcar un bărbat ca Michael să nu poată insista. Bunicul sesiză nota dură din glasul ei şi o privi uimit. Ea roşi, apoi se îndreptă spre locul unde se afla prăjitorul de pâine. Iar acum să văd dacă pot pregăti micul dejun fără să dau foc la casă.

Nu se mai discută despre vizita la casa lui Michael până la terminarea micului dejun.

Michael plecase deja. Bunicul preferă să-l aştepte pe Jenkins în loc să plece în maşina lui Michael. Deja era impacientat.

— Unde este păcăliciul ăsta bătrân? Ce mult îi ia să se întoarcă de la biserică! Stă de vorbă cu bătrânele, cred.

— Ştie că-l aştepţi? îl întrebă Cassy.

— Trebuia să ştie. Dar nimănui nu-i pasă de ce vreau eu…

— Bunicule…

— Şi tu intri în aceeaşi categorie, bombăni el. Am crezut că ai venit acasă să mă vezi, dar nici nu vrei să mergi cu mine la Cheltenham.

— Te duci doar pentru două zile, bunicule, obiectă Cassy.

— Şi? Pari a uita că sunt bătrân. Chiar şi două zile, la vârsta mea

Cassy pufni în râs.

— Bunicule, dacă tu crezi că eşti pe punctul de a te întâlni cu Creatorul, nu este cazul să-ţi petreci ultimele două zile din viaţă la curse de cai.

Bunicul se retrase indignat.

— Ei bine dacă poţi să glumeşti pe tema asta…

— Bunicule, niciodată n-ai arătat mai sănătos. Du-te la curse şi distrează-te. Avem destul timp să stăm de vorbă.

Bunicul se însufleţi brusc.

— Adevărat? Vrei să spui că nu te mai întorci la New

York?

— Nu. Cassy îl îmbrăţişă. Rămân aici. Deocamdată nu ştiu cum îmi voi câştiga existenţa, dar probabil voi găsi o slujbă.

Mai am şi nişte economii, aşa că ne vom descurca o vreme. Iar luni dimineaţă voi merge să consult un avocat în privinţa arendei. Trebuie să existe o posibilitate de rezolvare.

— Sigur că este draga mea, spuse bunicul căruia începuseră să-i strălucească ochii de bucurie. În câteva luni ne vom aminti de momentele astea ca de ceva care s-a rezolvat cu bine.

Era o zi frumoasă, însorită. După ce bunicul plecase cu Rollsul, cu prea multe bagaje pentru o călătorie de doar două zile, Cassy ieşi în grădină. Observă că era îngrijită doar în faţa casei, restul era în paragină, cu vegetaţie crescută la întâmplare, trandafiri sălbatici, laolaltă cu panseluţe de câmp, flori sălbatice şi iederă încolăcită peste tot.

Înconjură grădina cu privirea tristă. Şi întrucât avea nevoie de timp ca să se gândească la viaţa ei viitoare, la ce o aştepta dacă rămânea aici, se apucă de lucru. Găsi o roabă veche, o pereche de mănuşi, nişte unelte de grădinărit şi se apucă de treabă.

Tăie ramurile crescute la întâmplare, crengile care se întinseseră prea mult, sau iedera care împiedica florile să crească. Aceste operaţii o ajutară să-şi domolească emoţiile provocate de întâlnirea din seara trecută.

Tocmai când se întinsese să taie o creangă răzleaţă, o voce care venea de undeva din spatele ei spuse:

— O, ce privelişte minunată!

Cassy se îndreptă de spate şi se întoarse repede pentru a-l vedea pe James aflat la poarta grădinii, privind-o cu acel zâmbet obraznic, pe care-l cunoştea prea bine de-acum.

— Îmi plac grădinile neîngrijite, care cresc în mod natural, adăugă el pe un ton obişnuit de parcă ar fi vrut s-o facă să creadă că nu dosul ei îl privise până atunci.

— Bună dimineaţa, sir James, îi spuse încercând să nu pară surprinsă. Dacă ai venit la bunicul, mă tem că l-ai pierdut. A plecat pentru câteva zile.

— Dar nu pe bunicul tău am venit să-l văd, ci pe tine.

— Oh! Nu putu să spună altceva.

— Dar nu ştiu de ce te formalizezi atât, spuse James, am crezut că după cele petrecute azi-noapte…

— Dacă ai fi fost un gentleman, îl întrerupse Cassy, n-ai fi făcut referire la asta.

— Asta înseamnă că nu sunt un gentleman adevărat.

— Dacă ai fi fost un gentleman, aseară n-ar fi avut loc nimic, ripostă Cassy, furioasă că dăduse frâu liber emoţiilor.

— Dar gândeşte-te la toată distracţia pe care am fi pierdut-o, o necăji el.

— Mie nu mi s-a părut că a existat ceva distractiv!

James ridică din sprâncene ironic.

— Nu Am avut impresia că ţi-a plăcut la fel de mult.

— Ei află că n-a fost aşa. Şi în plus consider că eşti cel mai arogant bărbat pe care l-am cunoscut!

— Aşa să fie? Mă bucur că am făcut o impresie aşa de puternică.

Cassy trase aer în piept, încercând să-şi redobândească controlul de sine. Nu trebuia să-i permită s-o facă să şi-l piardă din nou; nu-şi putea permite să se afle pe poziţii antagoniste cu cel care avea puterea să refuze prelungirea chiriei bunicului. Se întoarse spre tufa de trandafiri continuând să taie crengile răzleţe.

— Dacă ai venit să ceri scuze, îi spuse cu oarecare dificultate, sunt gata să dau uitării totul.

El începu să râdă.

— Adevărat? Eu nu sunt, sau cel puţin nu acum. Mi-ar

plăcea să fac din nou acelaşi lucru.

Cassy simţea că îi este dificil să gândească, atâta timp cât el era prea aproape.

Se depărtă cu grijă de el, cu mii de întrebări în minte. Să aducă în discuţie chestiunea chiriei? Nu, poate mai bine să aştepte întâlnirea cu avocatul bunicului ca să aibă toate datele. Căci nu va fi prea uşor să negocieze cu el.

— Ştii că este a treia oară că tai aceeaşi creangă? o atenţionă el.

Făcând un efort, Cassy reuşi să se adune şi ridică privirea spre el.

— Aţi venit aici cu un scop, sir James? îl întrebă cu glasul uşor tremurat.

— Plăcerea de a te avea la cină diseară, răspunse el cu acel zâmbet fatal.

Ea ezită. Să cineze cu el? Era periculos şi totuşi… De fapt ce putea să-i facă? Dacă era atentă şi-şi păstra capul pe umeri, poate avea o şansă să afle unde ţinea acele acte falsificate. Desigur, doar dacă-şi păstra capul pe umeri.

Cassy lăsă ochii în jos.

— Tot nu ţi-ai cerut scuze pentru cele întâmplate azi-noapte, insistă ea.

— Dacă o fac cinezi cu mine?

— Mă voi gândi.

— În acest caz, îmi cer scuze, fără nicio rezervă.

Cassy îl privi pe sub gene.

James o privea ca şi cum dacă ar fi avut ocazia ar fi făcut acelaşi lucru.

— Îţi accept scuzele, murmură ea cu un zâmbet.

— Mulţumesc. Asta înseamnă că vin să te iau la ora opt?

Cassy încuviinţă, iar el o salută cu acelaşi zâmbet sardonic şi plecă lăsând-o privind după el pierdută. Îşi duse mâinile la obrajii care-i ardeau. Ce făcuse? Desigur era o nebunie să-şi asume un risc aşa de mare! Un bărbat cu

reputaţia lui! Şi totuşi... dacă totul mergea bine...

Îi era greu să aleagă o toaletă potrivită. Nu putea să îmbrace din nou aceeaşi rochie neagră, în special pentru că era foarte şifonată. Din fericire, Fishy veni cu soluţia. Îi spusese că este invitată la cină şi femeia presupusese că ieşea cu David.

— De ce nu te uiţi în garderoba bunicii, poate găseşti ceva interesant pe acolo, sugeră femeia. Rochiile de pe vremea ei sunt iar la modă, sunt sigură că o să găseşti ceva care să-ţi placă.

— O, ce idee grozavă! strigă Cassy bucuroasă. N-am mai umblat de câţiva ani în garderoba bunicii! îţi aminteşti cum mă îmbrăcam cu toaletele ei în copilărie?

— Cum să nu? Asta până când te-ai încălţat cu sandalele ei şi te-ai împiedicat pe scări, aşa cum ţi-am spus că se va întâmpla.

— Şi mi-am scrântit glezna, îşi aminti ea.

Dulapul era impregnat de mirosul fin al lavandei. Rochiile erau împachetate cu atâta grijă că nici după atâţia ani nu se şifonaseră. Văzu rochii bolero, rochii cu mărgele, bluze de dantelă, costume Chanel şi rochii delicate.

Scoase una şi o privi. Era dintr-un satin delicat de culoarea safirului, care avea şi un bolerou din dantelă.

O luă şi porni cu paşi repezi spre camera ei şi o probă. I se potrivea perfect de parcă ar fi fost lucrat special pentru ea; culoarea îi punea în valoare ochii. Coborî scara până la Fishy.

— O, ce bine semeni cu ea, oftă femeia, îmi amintesc atât de bine rochia asta. Este un Schiaparelli, a cumpărat-o de la Paris, la una din vizitele cu bunicul tău. Fishy îşi şterse o lacrimă. Iar acum, dă-mi-o s-o calc.

Cassyei îi trebui timp să se pregătească. Întârzie şi cu baia, bucurându-se de apa caldă care-i învăluise trupul. Nu voia să se gândească prea mult la seara pe care urma s-o

petreacă alături de James, sau, mai bine zis, nu voia să accepte că se pregătea din plin pentru ea. Apoi recunoscu faptul că se gândea mai mult la el decât la scopul pentru care îi acceptase invitaţia.

Încercă două sau trei pieptănături, dar în cele din urmă hotărî să-şi lase părul liber pe umeri, să-l prindă doar într-o parte cu un pieptăn de fildeş. Se privi în oglindă, întorcându-se să vadă şi spatele rochiei.

Puţin fard, apoi se mai privi o dată, imaginându-şi cum arătase bunica în această rochie.

Deodată, soneria îi întrerupse gândurile. Îşi ţinu respiraţia. James venise! Căută disperată poşeta pe care o găsi în cele din urmă pe pat, acolo unde o lăsase. Trebuia să se grăbească pentru că-i spusese lui Fishy să nu se deranjeze că va răspunde ea.

Nu-i plăcea că o înşela astfel pe bătrâna menajeră, dar nu voia ca bunicul să afle ce făcuse ea în lipsă.

În grabă roşi puternic, iar lumina holului îi puse în evidenţă părul pe care i-l transformă într-un halou. James nu întârzie să-şi exprime admiraţia.

— Arăţi uluitor!

Inima ei începu să bată cam tare, dar reuşi să se controleze.

— Mulţumesc, spuse, apoi trecu pe lângă el, spre locul unde şoferul lui îi deschisese portiera unui Rolls Royce nou de culoarea şampaniei.

De ce atâta lux, se întrebă Cassy, voia s-o impresioneze? îi aruncă o privire când el o conduse spre maşină. Trebuia să fie foarte atentă dacă voia să ţină situaţia sub control, deşi îi va fi foarte greu după felul în care arăta.

În maşină, James se aplecă spre ea ca o pisică sălbatică urmărindu-şi prada.

— Sunt intrigat, spuse, nu m-am aşteptat să ieşi cu mine în seara asta. Ce mult aş vrea să ştiu ce este în spatele

acestor ochi mari şi frumoşi!

Ea îi evită privirea.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu ştiu niciodată cum vei reacţiona. Mi se pare foarte… distractiv.

— Mă bucur, răspunse Cassy. Nu mi-ar plăcea să te plictisesc.

El începu să râdă.

— O, nu cred că ai putea face asta!

Ajunseseră în vârful dealului. Cassy simţi că devine din ce în ce mai încordată, spera să n-o recunoască nimeni. Dacă ar fi fost văzută în maşina lui James, toată localitatea ar fi avut motiv de bârfă cu privire la ultima lui cucerire.

— Unde vei aşeza acel scrin frumos pe care l-ai cumpărat la licitaţie, la New York?

— Nu ştiu deocamdată, spuse el nepăsător. Mi-a atras atenţia şi l-am cumpărat.

— Eşti norocos că poţi face asta, spuse ea caustic.

El începu să râdă.

— Ţi-am mai spus că-mi place să colecţionez lucruri frumoase. Chiar dacă uneori sunt cam scumpe.

Cassy simţi că roşeşte sub privirile lui insistente.

— Iar eu ţi-am spus că nu accept să fiu adăugată la lunga ta listă.

— Nu? Ar fi destul de incitant, nu crezi? Fiecare încearcă să obţină ceva de la celălalt, fără a da nimic în schimb. A cărui strategie va învinge?

— Eu… Eu nu joc niciun joc, protestă ea, evitându-i privirea.

— Nu? Şi totuşi ai acceptat să ieşi cu mine în seara asta! Mă întreb de ce?

Cassy nu ştia ce-ar fi trebuit să-i răspundă. Îşi întoarse privirea spre fereastră, dar îi simţea privirea asupra ei. Doar nu-i intuia intenţiile? Cu toate astea, o suspecta că ascunde

ceva. Va trebui să fie foarte atentă.

Roţile scrâşniră pe pavaj şi opriră în faţa unui han în culori de alb şi negru, aproape de un râu. Cassy văzu în treacăt ferestrele din fier forjat şi coşurile crenelate când şoferul îi deschise portiera să coboare.

Era o seară foarte plăcută. James se afla cu ea şi îşi permise să savureze momentul, înainte ca următoarea mişcare a jocului s-o forţeze să meargă înainte. Porni înaintea lui James, cu paşi graţioşi.

La intrare se afla un portar în livrea care se înclină în faţa ei, iar când intrară în foaierul impozant şeful de sală le ieşi în întâmpinare cu demnitate.

— Bună seara, sir James. Vă aşteptam cu multă plăcere la Mermaid.

— Mulţumesc, Claude, răspunse James pe un ton foarte plăcut. Este multă lume în seara asta?

— Ca de obicei, şir. V-am rezervat masa. Doriţi un apetitiv până când comandaţi?

— Cassy?

— Da, sigur. Cu toate că de obicei nu bea băuturi alcoolice simţea nevoia să bea ceva ca să prindă curaj. James o conduse la o masă retrasă, luminată discret, în faţa unor ferestre franţuzeşti. Dincolo de ele curgea râul strălucind ca o panglică argintie sub razele lunii.

Cassy comandă un Martini şi privi în jur. Decorul era minunat, în culori de verde-închis şi bronz; peste tot era repetat cu discreţie motivul sirenei, în soclurile lămpilor, în emblema feţelor de masă verde-închis.

Şeful de sală le aduse meniul şi amânară puţin conversaţia pentru a comanda. James alese vinul. Cassy sorbi din vin privindu-l curioasă printre gene.

— De când locuieşti la New York? o întrebă el.

— De aproape şase ani.

— Îţi place acolo?

— Da, de ce nu mi-ar plăcea? îmi lipseşte satul ăsta, dar locuiesc aproape de Central Park, aşa că ori de câte ori simt nevoia de vegetaţie şi de aer curat mă plimb acolo.

— Grozav! Cred că Rhoda te plăteşte bine dacă-ţi permiţi să locuieşti în Manhattan.

— Aşa este, răspunse Cassy destul de rece. Nu se mai strădui să-i explice că apartamentul era al Rhodei şi că plătea o chirie simbolică. Mă simt răspunzătoare pentru tine, insistase Rhoda. Nu vreau să vii la lucru cu metroul, să rişti să fii jefuită.

— Şi ai curaj să te plimbi singură prin Central Park?

— Acum este ceva mai bine ca înainte.

— Poate că data viitoare când voi mai fi acolo o să mă duci la plimbare, poate-ţi vei face timp, măcar jumătate de zi, insistă el.

— Nu cred că mă mai întorc la New York.

— Oh! exclamă el ridicând dintr-o sprânceană. Mi-ai spus că te-ai întors doar pentru o scurtă vacanţă.

— Aşa a fost la început, dar m-am răzgândit. Bunicul îmbătrâneşte cu fiecare zi care trece şi are nevoie de cineva să aibă grijă de el.

— Aşadar renunţi la carieră şi la apartamentul din Manhattan?

Cassy simţi o notă de scepticism în glasul lui, şi-l străfulgeră cu privirea.

— Sigur că da, sunt singura lui rudă!

Cassy începea să simtă că îi este greu să discute cu el şi de aceea răsuflă uşurată când apăru şeful de sală, invitându-i la masă.

Restaurantul era aproape plin, dar lor li s-a oferit cea mai bună masă, aproape de pianistul care cânta în surdină. James o ajută să se aşeze, apoi se aşează în faţa ei, în timp ce li se servi mâncarea.

I S-a părut mai uşor să se concentreze asupra farfuriei.

Mâncarea era grozavă; carnea de miel era suculentă şi fragedă, iar vinul ales de James se potrivea perfect, era un Medoc delicat.

— A fost excelent, spuse Cassy când veni chelnerul să le ridice farfuriile.

James zâmbi.

— Mai vrei vin?

— Puţin, mulţumesc. Cassy continuă să privească eticheta de pe sticlă; era un vin pe care Craig încercase să-l importe în Statele Unite.

James ridică din nou din sprâncene.

— Eşti expertă şi în vinuri, nu doar în antichităţi?

— Ştiu destul încât să apreciez un Château Margaux, îi răspunse ea cu demnitate.

James se rezemă de spătarul scaunului, privind-o peste marginea paharului.

— Cred că Rhoda te-a plătit extrem de bine, îi spuse. Ai reuşit să-ţi cultivi gusturi alese, apartament în Manhattan, cele mai bune vinuri, rochii elegante de firmă. Să nu spui că nu este aşa pentru că am pierdut destul timp şi bani pe Bond Street ca să recunosc toate astea. Cum te vei descurca dacă renunţi la slujbă?

Cassy îi aruncă o privire glacială.

— Mă voi descurca.

— Sunt sigur că va fi aşa.

Îi spusese acestea cu mult cinism, ceea ce pe ea o uimi.

— Ce vrei să spui?

El zâmbi la fel de cinic.

— Nu face pe ingenua cu mine, Cassy. N-am venit aici cu ultima plută. Noi doi am face o echipă perfectă. Avem multe în comun.

— Oh! exclamă ea.

— Ne plac mult lucrurile fine şi bune din viaţă; mâncarea franţuzească, vinul ales, porţelanurile, dragostea…

Vocea lui deveni brusc caldă şi melodioasă, cu inflexiuni, dar ea evită privirea lui care putea să vrăjească pe oricine.

Sorbi delicat din vin.

— Prea multă mâncare franţuzească te îngraşă, răspunse pe un ton glumeţ. La licitaţii particip doar în numele Rhodei. Cât despre dragoste, nu prea ştiu, n-am încercat.

El o privi uimit.

— Niciodată?

Cassy simţi cum roşeşte. De ce lăsase să-i scape o astfel de confesiune?

— Fără îndoială, te surprinde să afli asta, doar eşti obişnuit cu cele care-ţi sar în pat de la prima invitaţie!

— Chiar aşa crezi? El îi aruncă din nou acea privire uşor ironică. Întrucât orice are un preţ, şi aici îţi citez propriile cuvinte, ce preţ au favorurile tale, miss Durward?

Sensul întrebării lui era foarte clar, iar Cassy simţi că-şi pierde răbdarea cu el.

— Ce-ai spus? zise pe un ton care nu lăsa niciun dubiu că era furioasă.

— Sau te păstrezi pentru ultima fază a licitaţiei? insistă el provocator. Un inel de logodnă, probabil?

— Şi ce-ar fi rău în asta?

El scutură din cap.

— Păcat, murmură el. Nu sunt pregătit să licitez atât de mult. Nu vrei să negociezi?

Cassy simţea că din cauza încordării şi a revoltei faţă de acest bărbat, mâinile îi tremurau atât de tare, încât îi era greu să ţină paharul.

— Să negociez? repetă ea indignată.

— Sigur că da. Nu am intenţia să mă însor cu tine, dar asta nu înseamnă că nu mă interesează oferta.

Cassy făcu un efort ca să-şi suprime mânia.

— Vrei să-ţi fiu amantă? îl întrebă, uluită.

Din nou el îi oferi acel zâmbet fatal.

— Amantă! Ce cuvânt vechi şi demodat! Dar îmi place. Aşadar, da, vreau să fii amanta mea. Ochii lui negri o învăluiau, o făceau să se simtă ca şi cum ar fi atins-o. Rareori am întâlnit o femeie cu reacţiile tale. Mi-aş dori foarte mult să continuăm ceea ce este între noi de acolo de unde am lăsat lucrurile.

Cassy întinse mâna după pahar, dar de emoţie îl lovi şi lichidul se vărsă pe faţa de masă impecabilă. Se uită indignată la ce făcuse.

— Nu este nicio problemă, o linişti James, chemând chelnerul să rezolve situaţia. Mergem?

— O, da, desigur, se bâlbâi, Cassy ridicându-se imediat şi permiţându-i să-i ia braţul ca să iasă din restaurant.

Şeful de sală se grăbi spre ei.

— Sper că aţi petrecut o seară plăcută, le spuse.

— Foarte plăcută, fu răspunsul lui James.

— Mă bucur. Vă aştept din nou, sir James. Şi pe frumoasa domnişoară, desigur.

Omul îi sărută mâna cu graţie şi Cassy reuşi să-i zâmbească în timp ce James o scotea din restaurant.

Când ieşiră, el o privi din nou.

— Ce s-a mai întâmplat? Te temi că voi încerca să te seduc pe drumul spre casă?

Ea roşi, iar el începu să râdă.

— Nu, draga mea, nu ai de ce te teme. Chiar dacă nuvelele romantice spun asta, bancheta unui Rolls Royce nu este aşa de comodă. Îmi rezerv această plăcere pentru o ocazie mai potrivită.

— Pe care n-o vei avea, ripostă Cassy.

— Nu? Mai vedem noi!

— Eu n-aş fi aşa de sigură, spuse Cassy caustic.

El pufni în râs.

— Ştii, Cassy, îmi placi mai mult când arunci flăcări şi laşi deoparte aerele de doamnă. Am convingerea că vei fi o

amantă perfectă.

Capitolul 5

Comportamentul lui James a fost ireproşabil pe drumul de întoarcere. Dar cum altfel pentru că la volan se afla Greening! Dar când îi ură noapte bună şi-i sărută mâna cu formalism, o privi lung cu acelaşi aer atotcunoscător.

— Mulţumesc pentru această seară fermecătoare, îi spuse el. Aştept următoarea noastră întâlnire.

Cassy n-a putut să-i răspundă. Smulgându-şi mâna din mâna lui a luat-o la fugă pe aleea din faţa casei, a intrat mulţumită că nu era nimeni la ora aceea să-i vadă chipul palid. Urcă repede în camera ei şi închise uşa rezemându-se de cadrul acesteia, pentru a-şi controla respiraţia şi inima care bătea să-i spargă pieptul.

Cum putea acest bărbat s-o tulbure atât de tare? Fiecare cuvânt rostit de el avea ecou în inima ei, îi amplifica pulsul.

Vreau să-mi fii amantă... aş vrea să luăm totul de acolo de unde am rămas... simţi cum un val de căldură îi inundă trupul. Era din vina acelor ochi adânci, fermecători... iar când o privea cum numai el ştia s-o facă...

La naiba, ce puteri malefice avea acest bărbat? în ce voia s-o transforme? Scutură din cap pentru a alunga imaginile care îi reveneau obsedant în minte. Era ridicol, trebuia să se înfurie pe presupunerea lui arogantă că trebuia doar să pocnească din degete şi ea se va afla sub vraja lui.

Cassy trebuia din nefericire să admită că era foarte aproape de asta. Era aproape şocată de forţa reacţiilor ei. Nu mai simţise niciodată asta pentru vreun bărbat. Visele ei începură să se amestece. Ar fi trebuit să-l urască, dar n-o făcea.

A doua zi dimineaţă, Cassy luă autobuzul spre Wells să discute cu avocatul bunicului.

Discuţia îi confirmă ceea ce îi spusese şi bunicul, că nu-şi putea permite să plătească în continuare chiria, iar James

putea solicita redobândirea proprietăţii şi evacuarea bunicului.

— Am luat legătura cu avocaţii lui sir James în privinţa posibilităţii ca să se accepte o chirie statutară, dar mi s-a spus că din cauză că bunicul tău n-a făcut niciun fel de reparaţii mari şi a lăsat proprietatea să se deterioreze, nu vor să ia în calcul o asemenea posibilitate.

— Şi dacă am face reparaţiile?

— Bunicul tău m-a rugat să fac calculele. Avocatul luă o fişă. Am obţinut nişte calcule estimative, repararea acoperişului, înlocuirea ferestrelor, înlocuirea parchetului...

Cassy îl rugă să se oprească.

— Se pare că va fi destul de costisitor.

— Cu siguranţă, miss. Regret, dar dacă nu aveţi o sumă considerabilă la dispoziţie, nu prea puteţi face nimic.

Autobuzul îşi croia drumul spre casă, iar Cassy avu timp să se gândească. Avea nişte economii care i-ar fi ajuns doar pentru repararea acoperişului, nu mai mult. Iar să facă un împrumut îi era imposibil dacă rămânea acasă.

Dar va trebui să rămână aici. O va suna pe Rhoda imediat ce va ajunge acasă şi-i va spune. Rhoda se va supăra, dar va trebui să înţeleagă că nu avusese de ales.

Bunicul avea nevoie de ea acum. Era bătrân, fragil şi nu putea fi lăsat singur doar cu Jenkins şi cu Fishy care erau la fel de bătrâni.

Privi pe fereastra prăfuită a autobuzului fără a putea să regrete hotărârea luată. Era o zi frumoasă de primăvară strălucitoare şi însorită şi singurii nori de pe cer păreau din vată. Autobuzul urca dealul de la Coombe Bradley şi-şi croia drum spre staţia din faţa oficiului poştal.

Satul arăta grozav, grădinile îngrijite erau pline de lalele, castanii erau în floare. Cine mai avea nevoie de Central Park? Iar ea nu era o persoană obişnuită, toată lumea o cunoştea.

Chiar când coborî din autobuz o veche prietenă o opri pentru a o pune la curent cu cele mai recente bârfe din localitate.

— Ţi-o aminteşti pe Margaret Liddle? Roşcata care avea papetărie la Dorset? Ei bine, fratele ei... se opri pentru că ieşi cineva din oficiul poştal. Cassy îşi ridică privirea şi-l văzu pe James care-i zâmbea.

— Bună ziua, doamnelor. Cassy, am sperat să te văd, vrei să te duc undeva?

— Oh, nu... nu este nevoie...

— Te rog, insist chiar.

De ce zâmbetul lui o dezarma imediat şi o făcea să se abată de la drumul ales? Ştia prea bine că următoarea duzină de oameni cu care se va întâlni Carol va fi bine informată că sir James o conducea pe Cassy Durward cine ştie unde. Iar Betty, soţia şoferului lui sir James, le va spune tuturor că James şi Cassy cinaseră împreună cu o seară în urmă.

Maşina sport a lui James fusese parcată în apropiere, iar Cassy mângâie cu privirea superbul exemplar. Era, fără îndoială, o maşină puternică, la fel ca proprietarul ei. În interior, era cald şi mirosea a piele nouă.

— Cassy, îi spuse el după ce o lăsă să se aşeze şi să-şi lege centura. Am un mic dar pentru tine.

Cassy îl privi ciudat când se aplecă spre bancheta din spate şi scoase de acolo o cutie pe care i-o dădu.

— Ce este? îl întrebă suspicioasă.

— Deschide şi vezi.

Ea ridică încet capacul şi scoase hârtia de ambalaj din interior. Văzu figurina de Sèvres. Îl privi uimită.

— N-o pot accepta.

— De ce nu? Ai avut dreptate, trebuie să recunosc. Am dus-o ieri la Sotheby şi mi-au confirmat că este un fals. Te rog s-o primeşti, împreună cu mulţumirile mele că m-ai

salvat de ruşinea de a fi descoperit secretul de un expert puţin mai discret decât tine.

Cassy îşi coborî privirea asupra statuetei din mâna ei. Era foarte reuşită, o copie a lucrării făcută de un maestru. Figurina avea ochii lăsaţi în jos cu sfială, era graţioasă şi naturală. I-ar fi plăcut s-o aibă. O înfăşură în ambalaj.

— Mulţumesc, spuse, cedând tentaţiei.

— Aşadar nu-ţi displace să primeşti cadouri de la mine? o necăji el.

— Atâta timp cât nu ceri nimic în schimb, nu.

— Ce atitudine cinică! Cum aş putea cere ceva în schimb?

Ea îi aruncă o privire rece. Acest bărbat îi răstălmăcea cuvintele!

— După ce ai spus acum două seri…

— Ţi se par prea direct? Ai dori să fii curtată cu flori, să te flatez? Să mă prefac îndrăgostit de tine?

— Nu, sigur că nu.

— Cred, draga mea, că este mai bine chiar de la început să ştim pe ce poziţii ne aflăm.

Cassy îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Ce te face să crezi că aş vrea să mă mărit cu tine?

James începu să râdă forţat.

— Pentru că eşti o Durward şi familia asta s-a căsătorit întotdeauna pentru bani.

Ea clipi des, incapabilă să-i răspundă imediat.

— Nu este adevărat! ripostă în cele din urmă.

— Nu? Ce zici atunci de tatăl tău, onorabilul William Anthony Durward? N-a putut obţine titlul ani întregi până nu s-a căsătorit cu o tânără şi bogată moştenitoare, dar nu i-a luat prea mult să-i risipească averea. Când au murit în accident, nu aveau nici după ce bea apă.

Cassy roşi, amintindu-şi acele articole oribile din ziare, pe care la vremea aceea le considerase minciuni.

— Apoi bunicul tău, continuă James cu sarcasm. A jucat toţi banii până la douăzeci şi cinci de ani, apoi a considerat că a venit vremea să se aşeze la casa lui şi s-a însurat cu bunica mea, Elizabeth.

Ochii ei aruncară flăcări.

— Bunicul o adora!

— Şi ea l-a adorat! Nu voia să audă vorbindu-se rău despre el. L-a convins pe bunicul s-o lase să se mărite cu el. A dus-o la Monte Carlo în luna de miere, i-a cheltuit toţi banii la cazinou, toată renta pe un an. În cele din urmă, ea a trebuit să admită că bunicul avusese dreptate.

— Minţi! protestă Cassy cam fără convingere.

— De ce aş minţi? Dacă nu mă crezi, întreab-o pe Fisher! Femeia asta i-a fost devotată.

Între timp, el oprise în faţa casei bunicului, iar ea vru să scoată centura şi să scape fugind în casă, dar el venise să-i deschidă portiera.

— Când te mai văd? o întrebă.

Ea îl înfruntă.

— Nu ne mai vedem.

— Nu cinăm mâine seară?

— Nu, mulţumesc.

— O, draga mea, renunţi deja? Te temi de o înfrângere?

Ridică bărbia cu demnitate, sfidându-l.

— Nu, deloc. Nu există niciun risc.

— Nu? Atunci să vedem ce se mai întâmplă, da?

Cassy trase aer în piept.

— Sir James vreau să înţelegi foarte clar că nu am intenţia să am vreo relaţie cu tine. Acum, te rog să mă laşi să plec.

— N-ai uitat nimic?

Cassy îl privea fără să înţeleagă.

— Ţi-am oferit un cadou.

— Mulţumesc, răspunse Cassy, dar m-am răzgândit, nu

vreau să-l accept. Bună ziua, sir James.

El zâmbi satisfăcut.

— Bună ziua, miss Durward.

Cassy porni în fugă spre cărăruia din grădină, apoi se opri să-şi caute cheia în poşetă.

Intră şi se duse direct în camera ei unde se aruncă pe pat şi-şi îngropă faţa în pernă.

Cuvintele lui îi răsunau în minte. O minţise. Şi totuşi… brusc, câteva lucruri începură să prindă contur în mintea ei, lucruri pe care n-ar fi trebuit să le audă în copilărie, lucruri pe care oamenii începuseră să le vorbească, apoi se opriseră. Începu să realizeze că jocurile de noroc ale bunicului consumaseră mult timp şi bani. Când se va întoarce bunicul va discuta cu el. Era timpul să afle adevărul.

Maşina lui ajunse acasă spre seară şi se grăbi să-l întâmpine pe cărare. Văzu că Michael Farrell era cu el. Ezită la început dar apoi observă că se întâmplase ceva rău.

— Bunicule! Ce s-a întâmplat? Eşti bolnav?

— A, miss Durward, o întâmpină Michael cu un zâmbet. Mă tem că nu se simte bine deloc.

Cassy îl privi rece.

— Şi de ce nu mi-ai telefonat, sau măcar să-i aduci un doctor, în loc să-l aduci tot drumul în starea asta?

— A insistat…

Cassy îl ignoră şi-l ajută pe bunic să coboare din maşină. El se sprijini de braţul ei de parcă deodată ar fi început să simtă anii pe care-i avea. În cele din urmă, se lăsă greu în fotoliul său, preferat.

— Să-ţi aduc ceva, bunicule?

— Puţin… puţin brandy.

Cassy se grăbi să-i toarne băutura.

Michael îi urmase în salon şi-şi turnă şi el brandy.

— Îmi pare rău, miss Durward, murmură el. Am încercat

să-l conving să nu facă această călătorie.

— Puteai să-mi telefonezi!

— N-a vrut să audă asta!

— Ştiu că uneori poate fi încăpăţânat.

— Mă tem că da. Ce vei face? Vei chema un medic?

Cassy privi peste umăr spre bunicul. Acesta stătea cu ochii închişi, în fotoliu. Cassy se încruntă. Uneori bunicul dramatiza situaţia sa, dacă asta îi convenea. Dar Cassy nu voia să rişte.

— Da, îl voi chema. Se aplecă şi-i atinse uşor braţul bunicului: bunicule, îl chem pe doctorul Marshall?

— Fă aşa cum consideri, îi spuse el.

Faptul că bunicul capitula aşa de uşor îi dădu de gândit. Se grăbi la telefon.

Verdictul doctorului Marshall n-o linişti de fel.

— Este foarte bine pentru vârsta lui, dar având aproape optzeci de ani, ar trebui să ia totul mai uşor. Dar mai ales să renunţe la ţigări.

Cassy îl privi lung.

— Cred că glumiţi…

— Da, ştiu că este un încăpăţânat, dar trebuie să aibă grijă de el. Când vrei să te întorci la New York?

— Nu mă mai întorc. Am venit aici doar pentru câteva zile, dar m-am hotărât să rămân. Bunicul are nevoie de mine.

Doctorul încuviinţă.

— Bine, foarte bine. Nu este nimic serios de data asta, dar nu se ştie niciodată. Mai trec mâine să văd cum se simte.

— Bine, vă mulţumesc pentru vizită.

Imediat după plecarea lui apăru Michael.

— Ce-a spus doctorul?

— Că trebuie să se odihnească. Bunicule crezi că poţi urca scara să te duci în camera ta? Ar trebui să stai întins.

— Nu. Lasă-mă să stau aici, mă simt bine. Un alt brandy poate?

— Nu cred că ar fi bine.

— Asta ţi-a spus ţapul ăla bătrân? Nu ştie ce vorbeşte. Noi bem doar brandy medicinal.

Michael nu voia să plece şi Cassy fu astfel forţată să-l invite la masă. Nu putea face altceva decât să se poarte civilizat cu el în timpul mesei, cu toate că nu se putea plânge de manierele lui. Nu-i plăcea felul în care îi examina trupul şi mişcările.

În timpul mesei a încercat să scape sub pretex că vrea s-o ajute pe Fishy la bucătărie. Era încă intrigată de spusele lui James. O privi pe Fishy care usca farfuriile. Ce secrete vechi de cincizeci de ani se ascundeau sub acest chip placid?

— Câţi ani aveai, Fishy, când ai venit să lucrezi pentru bunicul? o întrebă curioasă.

— În jur de paisprezece, spuse Fishy. Mătuşa Emily era bucătăreasă în Casa cea Mare.

— Da, ştiu. Ai vrut vreodată să mai faci şi altceva?

— Nu. Ce să fac, să muncesc în fabrică? Pusesem deja ochii pe Harry al meu, şoferul lordului Bradley.

— Asta era înainte de căsătoria bunicului?

Fishy încuviinţă.

— Da, deşi miss Elizabeth era aici tot timpul, lordul Bradley şi sir Giles erau buni prieteni. Desigur, asta a fost înainte…

— Ce vrei să spui?

Figura menajerei se întunecă.

— Parcă ai venit aici să mă ajuţi la spălatul vaselor…

Cassy începu să râdă.

— Putem munci şi discuta în acelaşi timp. Sir Giles n-a fost încântat că sora lui s-a măritat cu cel mai bun prieten?

— Nu chiar, recunoscu Fishy.

— De ce nu?

Fishy oftă.

— Nu-mi mai pune astfel de întrebări, miss Cassy, o imploră femeia. Am păstrat tăcerea anii aceştia…

Cassy o strânse în braţe.

— Nu te supăra, Fishy. Nu crezi că sunt destul de matură ca să ştiu tot adevărul?

— De la bunicul tău ar trebui să-l afli…

— Bunicul trăieşte în lumea lui, îi spuse Cassy. Cred că nu mai ştie care este adevărul.

Fishy încuviinţă tristă şi se aşează în fotoliul de trestie.

— Bine, miss Cassy, îţi voi spune.

Cassy o aşteptă să înceapă.

— Lordul Bradley era un tânăr care ştia ce vrea. I-a lipsit mult tatăl său, mai ales pentru că şi mama era o femeie foarte slabă. Chiar înainte de majorat a făcut datorii foarte mari la cămătari. Odată ce şi-a primit moştenirea, nimeni nu l-a mai oprit, iar banii i s-au scurs printre degete. Bătrânul Clayton, tatăl lui sir Giles a încercat să-l ia sub aripa sa, dar fără folos. N-a făcut decât să-i ofere lui miss Elizabeth şansa să se îndrăgostească de el. Era o tânără zglobie, plină de viaţă, râdea mult. Bătrâna îşi şterse o lacrimă. Tatăl ei a hotărât să intervină, dar era prea târziu; nimeni n-a putut s-o oprească să se mărite cu dragul ei Edwin, indiferent cât au încercat. N-am văzut o mireasă aşa de fericită. Dar încet, încet el i-a frânt inima. N-am fost de acord cu ce a făcut ea; biserica spune că este un păcat. Mi-a lăsat un bilet; pe atunci eram camerista ei, când s-a mutat din Casa Mare. Nu l-am găsit decât după ce ea n-a mai fost printre noi. Nimeni n-a ştiut unde a plecat. El n-a aflat decât după ce s-a terminat şi a plâns cu lacrimi de crocodil la mormântul ei.

Femeia a deschis un sertar în care se afla un medalion mic din argint cu fotografia unei fete mai tânără decât

Cassy, un chip inocent, vulnerabil.

— Oh, murmură Cassy, cât era de frumoasă!

— Este adevărat, spuse şi Fishy privind fotografia cu tristeţe. Parcă a fost ieri. Ei bine, încheie ea, lacrimile nu ne vor ajuta să ne facem treaba, bombăni ea. Gata, să ne apucăm de treabă.

Cassy nu mai insistă. Urcă scara adâncită în gânduri. Era ca şi cum lumea s-ar fi întors brusc cu josul în sus. Ceea ce-i spusese bunicul despre felul în care fusese înşelat era doar o minciună, iar ceea ce scriseseră ziarele despre părinţii ei se dovedise adevărat. Ea trăise până în acest moment cu convingerea că familia ei nu avea bani, dar îşi păstrase mândria şi onoarea. Acum nici această credinţă nu mai era valabilă.

Când ajunse în holul slab luminat, îl văzu cu uimire pe Michael Farrell.

— A, ai ajuns, frumoaso, exclamă el cu aceeaşi privire insolentă.

Cassy strânse balustrada cu putere.

— Aşa se pare, îi răspunse cam fără chef.

El începu să râdă.

— Ce limbă ascuţită ai! Dar ar fi bine să n-o foloseşti cu mine!

Cassy pufni dispreţuitor.

— Dacă nu-ţi plac manierele mele, ştii prea bine ce poţi face!

Cassy încercă să treacă pe lângă el, dar bărbatul îi blocă drumul.

— Ştii, Cassy, cred că este momentul să avem o mică discuţie.

— Nu cred că am avea ceva de discutat.

— Nu fi aşa de sigură! Există acea ipotecă pe casă. Ca să nu mai vorbim de banii pe care mi-i datorează bătrânul.

Cassy îl înfruntă.

— Bunicul îţi datorează bani? Nu cred!

— De ce nu-l întrebi?

Siguranţa ei se diminuă în faţa chipului sigur de sine, cu toate acestea ea ridică bărbia sfidător.

— Cât îţi datorează?

— Patruzeci de mii de lire.

— Poftim? Cassy simţi că-i tremură picioarele.

— Pentru ce ar fi putut bunicul să împrumute suma asta de la tine?

El zâmbi sarcastic.

— Ştii că bunicul tău are o mică slăbiciune, iar eu l-am încurajat să şi-o cultive. Iar afacerea cu caii nu s-a dovedit profitabilă pentru el. Dacă ai fi puţin mai binevoitoare cu mine...

— Crezi că asta mă poate face să mă mărit cu tine?

El îşi plimbă privirea pe trupul ei.

— Cred că da. De ce nu? Doar nu vrei să vezi un bătrân la închisoarea datornicilor!

Cassy încercă să-l împingă ca să poată trece de el, fiind furioasă peste măsură. Dar Michael o opri ţintuind-o de perete.

— Dacă bunicul ar fi ştiut ce pui la cale...

El începu să râdă.

— Dar tu nu-i vei spune. De ce să-l mai superi? De altfel, de unde să iei toţi banii ăştia?

Ea tresări. Patruzeci de mii de lire!

— Aşadar, frumoasa mea nu ai nicio şansă, nu? Ştiu că ai impresia că eşti prea bună pentru mine, dar îmi face plăcere să te învăţ ce este respectul. Eşti o femeie frumoasă. Michael întinse mână spre ea. Mda, chiar foarte frumoasă.

Cassy îngheţă de repulsie, dar se forţă să-i înfrunte privirea.

— Mi-e silă de tine, îi spuse pe un ton atât de aspru încât

ar fi făcut şi vopseaua să se cojească de pe perete.

El pufni în râs, dar îi dădu drumul. Bunicul care se afla în salon ridică privirea văzând că dă buzna.

— A, iată-te, draga mea! Ce fată bună eşti că o ajuţi pe Fishy, când ştiu că ai fi vrut să te afli în altă parte cu altcineva!

Ea închise uşa, se rezemă de ea abia recăpătându-şi respiraţia, încercând să-şi controleze emoţiile. Cum să se supere pe bietul bunic? Indiferent ce făcuse, îl iubea; era bătrân şi fragil. Când era mică şi-şi dorise o pisicuţă, el îi adusese una ascunsă într-o cutie de carton. Iar când începuse să călărească poneiul, tot el fusese singurul care o supraveghease şi o aplaudase.

Se forţă să-i zâmbească.

— Îmi place s-o ajut pe Fishy, insistă ea, prefăcându-se veselă.

Bunicul îi făcu un semn cu ochiul.

— Cred că ştiu ce este, nu te laşi prea uşor… ai dreptate, trebuie să ţii la valoarea ta. Ei bine ce crezi de asta?

Cassy îl privi lung.

— Despre ce să cred, bunicule?

— Mă refer la Michael, desigur. Nu vreau să te influenţez în vreun fel, dar aş vrea să ştii că nimic altceva nu m-ar putea face mai fericit.

Ea oftă prelung. Michael avea dreptate, ştia că ea nu-l poate dezamăgi. Trebuia să găsească singură o cale să iasă din această încurcătură. Dar cum? Patruzeci de mii de lire constituiau o sumă!

Se deschise o uşă în spatele ei şi Michael intră în încăpere, cu ochii strălucind. O privi lung, apoi i se adresă bunicului:

— Ei bine, Edwin, văd că te simţi bine, aşa că te las. Te mai sun mâine, să aflu cum te simţi.

— Dar deja mă simt bine, îi spuse bunicul. Eşti sigur că

trebuie să pleci acum? N-ar fi mai bine să mai stai puţin? Tu ce zici, Cassy?

— Sunt sigură că Michael ştie cât de binevenit este în această casă.

— O, eşti foarte amabilă, Cassy, îi spuse el cu zâmbetul lui perfid. Din păcate chiar trebuie să plec, am probleme cu supravegherea grajdurilor.

Oricum, ne vedem curând. Din privirea lui citi că putea lua asta ca un avertisment.

— Bine, Michael, atunci... la revedere, spuse bunicul întinzându-i mâna.

Cassy te va conduce la uşă.

— La revedere, Edwin, ai grijă de tine. Cei doi dădură mâna, iar Cassy ieşi pe hol urmată de Michael.

— Vezi? Bunicul tău mă consideră ginerele ideal!

— În acest caz îl aşteaptă o mare dezamăgire, ripostă Cassy.

— Ei, nu te grăbi cu astfel de verdicte, o sfătui el pe acelaşi ton ameninţător. Asta doar dacă pui mâna în foarte scurt timp pe o avere...

— Cât de scurt? întrebă Cassy.

— Să zicem mâine seară? Mi-a venit o idee să te scot undeva. Să sărbătorim logodna.

Ea ezită simţind că i se usucă gâtul. I-ar fi plăcut să-i poată spune exact unde să se ducă, dar nu-şi putea permite, deocamdată.

— Foarte bine, reuşi să spună. O să-ţi comunic mâine seară ce am hotărât.

Capitolul 6

Era seara târziu când reuşi să adoarmă un somn tulburat de coşmaruri care n-o părăsiră nici măcar dimineaţa la trezire. De unde putea să obţină cei patruzeci de mii de lire, şi banii pentru arenda casei? Pe moment se gândi s-o abordeze pe Rhoda, sau măcar pe Craig, dar n-o putea face. De unde să le înapoieze banii?

Exista o singură persoană care avea foarte mulţi bani, şi aceea voia ceva de la ea. James voia să-i devină amantă. Se întinse din nou în pat sprijinindu-se de perne şi închise ochii. Cu o zi în urmă îl respinsese fără nicio ezitare, dar acum...

Cu o zi în urmă îl considerase reprezentantul unei familii de ticăloşi nemernici; acum însă ştia că ei fuseseră cei cu bune intenţii. Asta modifica esenţial relaţia lor, de parcă s-ar fi aflat amândoi pe un balansoar care pe el l-ar fi ridicat în slăvi, iar pe ea ar fi îngropat-o.

Oare ar mai deveni amanta lui dacă nu s-ar pune problema banilor?

Recunoscu apoi că tentaţia ar fi fost la fel de mare. Ştia că James nu era chiar îndrăgostit de ea, dar era foarte atras fizic. Oare asta era de ajuns?

Întotdeauna crezuse că numai o implicare sentimentală puternică ar putea s-o ducă la o asemenea relaţie. Dar atracţia pe care o simţea faţă de James era ceva ce nu mai cunoscuse, ceva dincolo de imaginaţia ei, ceva ce se desfăşura după propriile reguli.

Dacă n-ar fi fost banii ar fi putut ignora bârfele şi s-ar fi lăsat în voia plăcerilor în a căror lume James o introdusese pentru foarte puţin timp. Dar problema banilor era mai delicată. Cum putea să-i ceară o asemenea sumă, chiar când accepta să-i fie amantă?

Astfel, singura alternativă rămânea căsătoria cu Michael

Farrell. Un val de greaţă o cuprinse doar când îşi aminti cum o privea, cum o atinsese. Va trebui să se lase în voia acelor mâini lacome, preţul salvării bunicului de propriile nesăbuinţe, pentru ca acesta să-şi trăiască ultimii ani în pace şi demnitate.

Şi natura simpatiza cu ea; plouă toată ziua. Cassy îşi petrecu ziua în camera ei, în faţa ferestrei, privind spre grădină, încercând în van să găsească altă cale de a-şi rezolva problemele. Spre seară ajunse din nou la aceeaşi concluzie că trebuia să se împace cu soarta. Avea inima grea, când începu să se pregătească de cină.

Rochia neagră fusese adusă de la curăţătorie şi-şi ridică părul în vârful capului; apoi rămase privindu-se în oglindă. De ce nu găseşti o soluţie? se adresă imaginii din oglindă. Pentru numele lui Dumnezeu, suntem în secolul douăzeci! Astfel de lucruri nu se mai întâmplă. Dar blonda din oglindă nu-i răspunse, aşa că se duse jos.

Michael stătea pe un fotoliu, cu un pahar de whisky în mână.

— O, ce frumoasă eşti! exclamă satisfăcut.

Ea îi aruncă o privire rece.

— Mergem?

— Desigur. Noapte bună, Edwin. Stai liniştit, îţi aduc nepoata înapoi.

Bunicul zâmbi mulţumit.

— Mergeţi şi distraţi-vă, le spuse cu inocenţă.

Cassy se aplecă să-l sărute pe obraz.

— Noapte bună, bunicule, îi spuse abia ascunzându-şi durerea. Ne vedem dimineaţă. Apoi se întoarse spre Michael şi-l lăsă s-o ia de braţ.

— Mă bucur că eşti o femeie raţională, remarcă el îndreptându-se spre aleea care ducea în faţa casei. Ar fi fost păcat să-i dai motive de îngrijorare.

— Aşa este, confirmă ea, uitându-se spre maşina cu care

venise Michael. Era o maşină sport de două persoane. Nu cred că voi putea respira într-o astfel de maşină, murmură ea.

— Este greu să urci în ea apoi, după ce te aşezi lucrurile se schimbă, o să vezi, o linişti el deschizându-i portiera maşinii. Vezi ce motor grozav are? îi oferi toate detaliile tehnice care pe ea n-o interesau defel.

Cassy se prinse cu mâinile de marginile scaunului când el prinse o viteză mult prea mare şi se simţi ameţită.

— Nu este nevoie să-mi demonstrezi, te cred pe cuvânt, îi spuse când indicatorul arătă două sute de kilometri la oră.

El începu să râdă.

— Nu trebuie să-ţi faci probleme, îi spuse, sunt un conducător excelent. O să mergem într-un loc frumos, în josul râului. Este ceva exclusivist, trebuie să faci rezervări înainte, dar sunt în relaţii excelente cu patronul, aşa că ne va oferi o masă.

Din fericire cele spuse de el nu necesitau răspuns. Cassy se rezemă de spătarul banchetei urmărind peisajul care se derula prin faţa ei. Cunoştea zona şi de aceea n-a fost uimită când a văzut acel han de pe malul râului, unde venise cu James.

— Am ajuns, o să-ţi placă aici.

— Posibil, am mai fost aici, îl informă foarte satisfăcută.

Majordomul o recunoscu şi-i zâmbi, invitându-i să intre.

Michael trebui apoi să acosteze un ospătar.

— Pardon, monsieur, mă întorc imediat, îi răspunse acesta grăbit.

Cassy îl ignoră pe Michael, care îl aştepta impacientat pe chelner.

— Scuzaţi-mă, şir, aveţi masă rezervată?

— Nu chiar, zise acesta scoţând un portofel burduşit din buzunar, dar chelnerul îl opri cu un gest ferm:

— Scuze, şir, dar nu avem nicio masă liberă în seara asta.

Michael scoase o bancnotă pe care o flutură pe sub nasul chelnerului.

— Unde este patronul? întrebă Michael observând că omul nu este impresionat de ea.

Claude, şeful de sală îşi făcu apariţia.

— Este vreo problemă, şir?

— Niciuna dacă găsesc o masă.

— Regret... spuse omul, apoi când o zări pe Cassy atitudinea lui se schimbă. O, mademoiselle. Bine aţi venit la Mermaid! Sigur că vă găsesc o masă. Vă rog, urmaţi-mă.

Cassy zâmbi ironic văzând chipul lui Michael care privea nedumerit. Restaurantul nu era aglomerat, dar prima persoană pe care o văzu fu James. Inima ei începu să bată mai tare.

James se afla la o masă cu doi bărbaţi şi trei femei. Cassy nu-şi putea lua privirea de la el. Una dintre femei era mai în vârstă, dar celelalte două erau tinere şi fără îndoială frumoase, dar întrucât le admira în egală măsură pe amândouă, Cassy nu putea spune care era însoţitoarea lui.

El ridică privirea, o văzu şi zâmbi cu cinismul său obişnuit. Cu efort, Cassy făcu încă un pas, urmându-l pe Claude.

Când ajunse la masa lui James, el se ridică politicos.

— Bună seara, miss Durward. Ce surpriză plăcută!

Cassy ridică mândră bărbia, sfidându-l.

— Bună seara, sir James, îi răspunse rece. Ochii lui negri îl străfulgerară pe Michael, pe care-l privi dispreţuitor. Aş vrea să ţi-l prezint pe...

— Nu este nevoie de prezentare, interveni Michael, întinzându-i mâna. Ne-am cunoscut.

James ignoră mâna întinsă.

— Probabil, spuse el distant.

Cassy simţi cum obrajii i se colorează brusc. Îl luă pe Michael de braţ.

— Vino, masa noastră este gata.

Îl urmară pe Claude într-o altă zonă a restaurantului. Cassy se aşeză cu spatele la James, dar realiză aproape imediat că îl vedea reflectat într-o oglindă de pe peretele opus. Chelnerul le aduse meniul, iar ea făcu alegerea la întâmplare, simţind privirea lui James asupra ei.

— Ce vin preferi? Alb sau roşu? repetă Michael întrebarea.

— Oh… Cassy realiză că uitase ce comandase. Alege tu, îi spuse.

El încuviinţă, privind-o lung, dar Cassy nu-i acordă nicio atenţie. Îl studia pe James în oglindă, observând de câte ori le zâmbea tinerelor care erau la masa lui. Tinerele erau vrăjite de el şi Cassy simţi gelozie. Nu era de mirare că era atât de plin de sine.

Cassy întoarse repede capul când observă că James o privea.

Începu să mănânce deşi abia observa ce anume, iar singurul comentariu pe care-l făcu în privinţa vinului, a fost că este cam tare.

Lui Michael îi plăcea şi comandă şi a doua sticlă. Acestea se adăugau la whiskyul pe care-l băuse cu bunicul şi obrajii i se cam coloraseră.

Părea că nici nu observă cât este de distrată şi-i repeta anecdote din cariera lui legată de cai, presărându-le cu nume. Cassy nu-l asculta. Brusc el privi dispreţuitor spre locul în care se afla James.

— De unde-l cunoşti pe individul ăla, Clayton?

Ea îşi ridică privirea surprinsă.

— Nu-l cunosc prea bine.

— Şi atunci de ce naiba se uită mereu la tine?

— N-am idee, spuse Cassy amestecând zahărul din cafea.

— Ar fi mai bine să-mi spui adevărul, iubito, o atenţionă el. N-aş vrea să aflu că umbli cu amândoi. Hei, chelner,

strigă el, adu-mi un brandy mare.

Cassy îl privi dispreţuitor.

— Nu uita că trebuie să conduci spre casă, îi aminti ea. Nu crezi că ai băut cam mult?

— Iubito, nu mă dădăci, nu ne-am căsătorit, deocamdată.

— Nu, şi nici n-o vom face, spuse ea furioasă.

Michael pufni în râs.

— Ai personalitate, ştiu, dar îmi place o astfel de femeie. O femeie frumoasă este ca o iapă de curse.

— Chiar aşa?

El zâmbi ignorând tonul ei rece.

— Ştii cred că o să devenim celebri împreună, îi spuse el expansiv.

— Nu mă îndoiesc, îi răspunse Cassy. Iar acum aş vrea să plec.

— Cassy, iubito...

— Mă cheamă Cassandra. Şi nu sunt iubita ta. Cassy se ridică şi cu un aer demn părăsi restaurantul, refuzând să se lase atrasă de existenţa lui James în celălalt colţ al sălii.

Claude veni impacientat spre ea.

— Aveţi probleme, miss?

— Nu, totul a fost perfect. Vă rog să-mi chemaţi un taxi.

Michael o ajunse din urmă şi o prinse de braţ.

— Eşti o impertinentă şi-ţi voi aplica o lecţie pe care s-o ţii minte.

— Posibil, se auzi o voce din spatele lor, dar nu eşti tu acela care să i-o dea.

Cassy ridică uimită privirea auzind vocea lui James.

— Te pot conduce acasă, miss Durward?

— Cine naiba te crezi? ripostă Michael. Cassy este cu mine.

— A fost cu tine. Se pare că s-a răzgândit, spuse James pe un ton autoritar care nu lăsa loc contrazicerilor.

Dar Michael nu se lăsă nici el.

— Nu poţi să ieşi pe uşă pur şi simplu miss „Prea plină de tine şi prea înţepată” Durward, parcă? Michael o apucă de braţ.

— Dă-mi drumul! Cassy încercă să riposteze, dar Michael ridică mâna s-o lovească. Reuşi să evite lovitura, dar în clipa următoare el era întins la pământ şi din colţul gurii îi curgea un fir de sânge.

— Michael! exclamă Cassy aplecându-se să vadă ce s-a întâmplat.

— Lasă-l, o opri James. Nu şi-a rupt nimic, nu l-am lovit prea tare. James o luă de braţ ajutând-o să se ridice. Vino să te duc acasă.

— Nu! se împotrivi ea. Nu înţelegi ce se întâmplă.

— O, dar cred că înţeleg prea bine, insistă James conducând-o spre ieşire. Maşina lui era parcată chiar în faţa restaurantului şi-i deschise portiera.

— Urcă, te rog.

Cassy se întoarse spre el.

— Şi însoţitoarele tale? Nu li se va părea ciudat să dispari aşa?

— Îţi sunt recunoscător că mi-ai oferit scuza necesară ca să dispar. Atmosfera devenise un pic cam… competitivă.

— Tu erai subiectul, presupun? Eşti cel mai arogant…

— Mi-ai mai spus-o, o opri James iritat. Acum urcă în maşină. Apoi se aplecă spre ea ameninţând s-o sărute, iar singurul loc unde se putea retrage era în maşină.

James îi închise portiera, apoi urcă repede pe locul şoferului.

— Te rog să-ţi pui centura.

Ea se strădui să-l asculte.

— Nu ştiu ce-aş putea spune despre gusturile tale, începu James după ce porni motorul. Am auzit că are bani, dar n-am observat vreodată să aibă prea mult farmec.

— Aşa este, confirmă Cassy.

— Şi atunci de ce cinai cu el?

— Este o poveste lungă.

— Nu mă îndoiesc.

— Poveste care nu te priveşte în vreun fel.

— Probabil că nu. Dar nu mi-am închipuit că este felul în care-ţi place să fii tratată. Poate ar trebui să încerc să fiu şi eu mai dur.

— Nu-mi place să fiu tratată astfel.

— Dar păreai foarte îngrijorată pentru starea lui de sănătate.

— Nu trebuia să-l loveşti aşa de tare.

— Regret, dar a fost o reacţie instinctivă. Nu mă pot controla, când văd un bărbat lovind o femeie.

Cassy nu mai spuse nimic. Ce mai putea spune, de fapt? După scena din restaurant nu se mai putea mărita cu Michael, chiar dacă el mai voia s-o ia. Era una să-i accepte avansurile sexuale enervante şi alta să-i accepte violenţa.

Cassy conchise că îi rămânea o singură alternativă. Dar dacă Michael n-o mai voia? Patruzeci de mii de lire era o sumă mare. Şi asta urma să-l convingă că avusese tot timpul dreptate în privinţa ei, că era genul de femeie dispusă să se vândă dacă i se oferea preţul cerut. Ar fi fost o pierdere de timp să-i explice pentru ce îi trebuia, ar fi fost o scuză patetică.

Lacrimile îi inundară ochii şi-şi întoarse faţa spre fereastră. Nu era lună, iar stelele păreau reci şi îndepărtate pe cerul plumburiu. Dar în maşină era plăcut; se simţeau ca într-o capsulă spaţială. Doi oameni în infinitatea nopţii.

James deschisese radioul maşinii şi muzica de saxofon inundă spaţiul.

Cassy se surprinse urmărindu-i mâinile aflate pe volanul maşinii. Erau mâini puternice care controlau fără efort maşina aceea puternică. Mâini puternice cu degete lungi, sensibile.

Brusc, James o întrebă:

— Ţi-e frig?

Ea lăsă ochii în jos.

— Nu, reuşi să-i răspundă.

James începu să râdă.

— Dacă nu te-aş cunoaşte bine, aş crede că eşti nervoasă. Dar mi-ai spus clar că nu mă placi. Şi nici nu ai intenţia să te laşi sedusă. Aşa este?

Cassy înghiţi în sec, pentru a scăpa de nodul din gât. Acum ori niciodată.

— Ai spus… începu cu glasul tremurat… că eşti dispus să plăteşti dacă-ţi devin amantă…

— Da, probabil am spus.

— Cât eşti dispus să plăteşti?

James nu-i răspunse imediat, dar când o făcu, îi vorbi pe un ton din care se simţea că nici lui nu-i este prea uşor.

— Cât vrei?

Cassy îşi înfipse degetele în palme, încât unghiile îi săpară şanţuri adânci.

— Este vorba despre casa bunicului; am înţeles că ţie îţi plătea chiria, începu ea cu dificultate.

— Probabil, îi răspunse James.

— Contractul expiră peste câteva săptămâni.

— Adevărat? Tu, probabil ştii mai bine. Afacerile mele imobiliare sunt rezolvate de juriştii firmei. Nu mă deranjează pe mine cu detalii.

— Poate pentru tine este un detaliu, dar pentru mine este de maximă importanţă. Este casa bunicului, i-aş sfâşia inima, dacă ar trebui să plece de acolo.

— Şi?

— Şi vreau să-l laşi să stea acolo în continuare, să plătească chirie.

Un zâmbet i se ivi în colţul gurii.

— Asta este tot?

Ea trase din nou aer în piept. Trebuia să-i spună tot.

— Am nevoie de patruzeci de mii de lire.

James fluieră a pagubă.

— Te-ai apreciat la o sumă cam mare, observă el cu oarecare amărăciune.

— Vrei sau nu să-ţi fiu amantă? îl întrebă cu umilinţă.

— La preţul ăsta va trebui să mă convingi că meriţi.

Erau aproape de casă, dar James întoarse cu o mişcare bruscă maşina, ieşind de pe drum spre un pâlc de copaci.

— Unde… unde mergem? îl întrebă.

— La plimbare, îi răspunse James. Vino.

James coborî din maşină şi porni cu paşi mari. Cassy îl urmă, după un moment de ezitare. Se vedea că era furios după felul în care-şi ţinea umerii, dar era doar vina lui, se gândi Cassy cu amărăciune. El adusese primul subiectul banilor în discuţie.

Cărarea pe care porniseră, ducea spre un loc unde vara se organizau picnicuri. Consiliul local montase acolo nişte bănci, iar James se aşează pe una din ele. Cassy se aşează la oarecare distanţă, urmărindu-l nesigură. Era rece şi i se făcuse pielea de găină.

— Văd că nu te descurci şi nu ştii să mă convingi, o necăji el fără s-o privească.

— Îmi pare rău, dar nu am experienţă în acest domeniu.

— O, am uitat, o persiflă el. Pretinzi că eşti virgină, nu? Vino încoace.

Cassy se îndreptă spre el cu inima bătându-i repede. James o luă de mână forţând-o să se aşeze alături de el.

— Voi fi despăgubit dacă descopăr că m-ai păcălit?

— Nu te mint, începu Cassy.

— Nu? Ei bine nu mai este mult până voi constata singur.

James o trase spre el şi o sărută. Cassy nu opuse rezistenţă când gura lui lacomă îi strivi buzele. James îi desfăcuse părul, care acum îi atârna liber pe umeri.

Cassy se gândi în treacăt că ar trebui să opună rezistenţă măcar formal.

Îl lăsă să-i lase jos de pe umeri bretelele de dantelă ale rochiei, dezgolindu-i sânii. Apoi, James murmură:

— Frumos…

Cassy simţea că ameţeşte când James o ridică pe genunchi şi-i ridică rochia. Cassy se înfioră, dar nu putea face nimic să-l oprească. Dacă James voia să facă dragoste cu ea chiar în momentul acela, trebuia să-l lase, dar el se opri şi o privi lung:

— Nu cred că este locul potrivit unde să putem continua, murmură el. Am un pat foarte confortabil acasă…

Ea scutură din cap.

— Nu…

— Nu? zise James nervos. Se ridică. Desigur, zise el cinic, vrei să-ţi primeşti banii întâi. James îşi vârî mâinile în buzunare şi se depărtă de ea. Parcă ai spus patruzeci de mii?

Cassy nici nu îndrăznea să-l privească. Lăsă capul în jos şi spuse:

— Da, patruzeci de mii.

Fără să-l privească, reuşi doar să-i şoptească:

— Da.

James îi întoarse spatele.

Ea se strădui să-şi aranjeze rochia cât mai repede, să stăvilească lacrimile de umilinţă care-i invadaseră ochii.

— Foarte bine, spuse James, îi vei avea. Dar nu sunt de acord cu restul termenilor.

Ea ridică privirea alarmată.

— Dacă accept ca bunicul tău să-mi plătească chirie nu voi mai putea să-l dau afară din casă. Atunci ce te mai opreşte să încalci înţelegerea noastră şi să dispari cu banii la New York?

— N-aş… n-aş face asta, promise ea în disperare de

cauză.

El începu să râdă.

— O, aceşti ochi frumoşi abia aşteaptă să mintă! Dar nu voi avea pic de încredere în tine, draga mea. Bunicul tău poate rămâne în casă chiar şi fără să plătească acea chirie, nu-l voi evacua. Mai precis nu voi face asta atâta vreme cât îmi vei face pe plac.

— Şi dacă... dacă... nu fac asta? reuşi să întrebe Cassy.

— Ar fi bine să ai grijă, o avertiză el. Imediat ce ajunge cecul la banca ta, te rog să te muţi la mine.

— Dar nu se poate... adică... toată lumea va şti astfel ce se întâmplă.

El începu să râdă şi o prinse în braţe, oprind-o să protesteze.

— Sigur că vor afla. Doar îţi plătesc o sumă foarte mare, este o parte a dreptului pe care-l deţin asupra ta. Normal că va trebui să fiu invidiat de toată lumea.

— Drept asupra mea? Cassy încercă să se desprindă din braţele lui. Aşa îl numeşti?

— Cum altfel? Şi ar fi bine să ţii minte asta, draga mea. Îmi aparţii, atâta vreme cât voi dori asta. O să-ţi mai dau şi alţi bani ca să nu ai altceva de făcut decât să arăţi bine; nu-ţi va fi prea greu, de altfel.

— Şi când te vei plictisi de mine?

El ridică din umeri, indiferent.

— Poţi face ce doreşti. Să-ţi găseşti un soţ bogat. Ceea ce te voi învăţa va fi mai mult decât ce-mi oferi tu.

— Şi bunicul?

El începu să râdă.

— Aş putea încheia un contract nou de închiriere cu el.

— Spui asta de parcă...

— De parcă?

Cassy îşi îngropă faţa la pieptul lui.

— Ştii ce vreau să spun, murmură.

— Ştii, nu cred că eşti făcută pentru astfel de lucruri, draga mea. James îşi vârî mâinile în părul ei des şi lung, forţând-o să-l privească.

— Dacă nu te-aş fi lăsat atunci... te-aş fi avut pe degeaba, nu?

— Nu, protestă ea slab.

— Ba da, aşa ar fi fost. Ai noroc că-mi doresc mai mult decât o noapte alături de tine, Cassy. Vreau să mă trezesc alături de tine şi să-ţi simt trupul cald, moale şi dornic să mă accepte...

James o sărută cu patimă. Cassy îşi spuse că trebuia să evite să se îndrăgostească de el. Era un bărbat arogant şi cinic, care-i spusese foarte clar ce dorea de la ea.

Cassy se desprinse din braţele lui.

— Am putea pleca spre casă acum? îl imploră evitându-i privirea. Mi-e frig.

— Dacă doreşti. Uite mai bine îmbracă haina mea ca să nu răceşti.

Cassy simţi mirosul de mosc şi se bucură de această plăcere, ca de un drog. Era periculos să se îndrăgostească de el, îşi mai spuse încă o dată.

Dar pe când îl urma spre maşină, ceva anume îi spuse că bunul-simţ nu avea nicio legătură cu cele întâmplate. Se îndrăgostea de el. Dar dacă ar încerca să-i spună asta acum n-ar crede-o, nu după ce i-a cerut suma aceea mare de bani. O lacrimă i se scurse pe obraz.

Capitolul 7

Cassy se temea de reacţia pe care o va avea bunicul la auzul veştilor ei. Îi trecuseră cincizeci de ani din viaţă convins că familia Clayton era vinovată de toate nenorocirile din viaţa lui. De aceea va fi foarte nefericit auzind că singura sa nepoată se muta la unul din bărbaţii acestei familii.

Nu avea cum să mai îndulcească ştirea, aşa că în cele din urmă i-o comunică la micul dejun.

— Bunicule... am ceva să-ţi spun.

Bătrânul o privi lung, alarmat.

— Vreau să trăiesc cu James Clayton.

Bătrânului îi trebuiră câteva secunde să digere informaţia.

— Un Clayton? Dar... nu cred că-l cunoşti aşa de bine, protestă el.

— L-am cunoscut la New York, îi explică ea.

— Ce vrei să spui mai precis, afirmând că vei trăi cu el?

Cassy trase aer în piept.

— Mă mut cu el în Casa Mare.

— Te căsătoreşti cu el? întrebă bunicul încruntat.

Ea reuşi să râdă.

— Nu, sigur că nu. Numai fi aşa de demodat, bunicule.

El o privi indignat.

— Demodat, zici? Nu pot fi altfel, miss! Pe vremea mea, tinerii aveau şi responsabilităţi. Nu-mi place ce se întâmplă acum.

— Bunicule, aşa fac toţi tinerii astăzi.

— Adevărat? Dar tu nu eşti oricine. Eşti o Durward, aş fi vrut să-ţi aminteşti asta. Şi i te oferi unui Clayton! Nu crezi că ar trebui să ai puţină consideraţie pentru ceea ce simt? După tot ce a făcut bunicul lui...

Cassy zâmbi trist.

— Bunicule nu crezi că este momentul să renunţi la toate acele poveşti pe care mi le-ai spus?

Bunicul clipi des uluit de reacţia ei.

— Nu te-a păcălit James Clayton, nu? insistă ea. Ai pierdut banii la cărţi…

Bătrânul avu o atitudine hilară.

— Presupun că de la el ai aflat.

— Da, şi de la el. Şi este adevărul nu-i aşa, bunicule?

— Păi… bunicul lăsă ochii în jos. Da, este adevărat. Este din cauza jocurilor de noroc. Începusem să recuperez ceea ce tutorii mei… Ştiu că am făcut o prostie dar n-am putut să mă opresc. Nici când am pierdut…

— O, bunicule! Cassy se duse spre el şi se aşeză lângă scaunul lui, luându-i mâinile bătrâne în palmele ei. De ce m-ai minţit atâţia ani?

Bătrânul scutură cu tristeţe din cap.

— Erai fetiţa mea cu ochi albaştri. Nu puteam să-ţi distrug visele. Iar acum mă trezesc într-o încurcătură teribilă, zise el cu glasul tremurat. Îi datorez bani lui Michael, draga mea. Am crezut că o să-ţi placă şi…

— Bunicule, nu-ţi face probleme. Am vorbit cu James despre asta şi el îmi va da banii de care ai nevoie. Şi desigur nu te va da afară din casă.

Bunicul o privi lung:

— Dar este o sumă mare, draga mea.

— Ştiu, Michael mi-a spus cât îi datorezi. El m-a cerut de soţie, dar a trebuit să-l refuz. De fapt, sunt îndrăgostită de James.

Când spuse asta, îi tremură glasul.

— Ei bine, zise bunicul. Presupun că este serios în ceea ce te priveşte dacă este atât de generos. Nu pot spune că-mi place ce faci, dar după cum ai spus şi tu este ceva obişnuit în zilele noastre. Bunicul o mângâie, privind-o lung: numai că n-aş vrea să fii rănită.

Cassy ridică privirea spre el.

— Nu-ţi face probleme, bunicule. Totul va fi bine, îţi promit. Dar nu mai ai voie să împrumuţi bani de la Michael. Promiţi?

— O, da, sigur că da! o asigură el fără ezitare. Am învăţat lecţia de-acum. Mi-a trebuit mult timp, dar de-acum nu mai cumpăr cai, nu-mi mai pot permite. Am vândut şi partea pe care o deţineam în acel sindicat. Probabil voi renunţa şi la maşină.

— Dar ce vei face cu Fishy şi Jenkins? întrebă ea îngrijorată. De unde îi vei plăti?

— O să continuăm aşa. Şi ei au pensii.

— Ce vrei să spui, bunicule? Nici acum nu-i plăteşti?

Bunicul o privi cu ochii lui mari.

— Sigur că nu! Nici nu au nevoie de bani, au tot ce le trebuie aici.

— Of, bunicule, uneori eşti imposibil!

Fishy a fost mai directă, condamnând-o fără reţineri.

— Să trăieşti cu el? Fără căsătorie? N-am crezut că voi trăi să apuc ziua asta…

— Oh, Fishy…

Femeia continuă cu aceeaşi indignare.

— Nu-mi mai spune Fishy! Nu mai eşti Cassy a mea! Eşti o străină! Ieşi din bucătărie şi nu te întoarce decât atunci când vei avea inelul pe deget.

Cassy o privi uluită.

— Fishy, te rog…

Dar femeia îi întorsese spatele şi începuse să spele vasele.

Cassy ieşi din bucătărie retrăgându-se în camera ei, aşezându-se pe un fotoliu cu genunchii strânşi la gură, cu inima îndurerată.

Fishy îi fusese ca o mamă, iar dezaprobarea ei era greu de acceptat. Iar reacţia lui Fishy era similară cu ce va primi

din partea tuturor oamenilor din localitate. Probabil îi vor zâmbi cu toţii în faţă, dar în spatele ei vor fi multe şoapte şi treptat va fi izolată social.

Singura ei satisfacţie va fi când îi va scrie cecul lui Michael, însoţit de o scrisoare. Dar când se întoarse de la oficiul poştal după ce a depus cecul, stomacul i s-a încordat. Valiza era pregătită.

James va trimite maşina s-o ia, o aştepta la masă.

Fusese la Bath şi cumpărase câteva rochii noi, ştiind că James se aştepta ca ea să facă efortul de a arăta bine. Cea pe care o alesese pentru sosirea în casa lui James era stacojie, simţea cumva că se potrivea cu noua ei poziţie în viaţă.

Când se îmbrăcă, se privi critic în oglindă. Părul şi-l ridicase în vârful capului, apoi îl lăsase liber pe umeri. Se machiase cu măiestrie. De patruzeci de mii de lire!

Dar inima îi era strânsă şi tremura de emoţie. Era prima noapte din viaţa ei după care nimic nu va mai fi la fel. Desigur îşi luase măsurile de precauţie necesare, căci o amantă nu trebuie să rămână însărcinată.

Dar lucrurile erau mai complicate. Îl iubea pe James. Dragostea pentru el era adevărată. Va fi mai rău dacă va trăi zi de zi cu el. Dar cum va fi după ce James se va sătura de ea? Nimic nu este mai rău ca o fostă amantă care nu ştie să accepte cu demnitate sfârşitul unei relaţii.

Privi încă o dată camera în care crescuse, după ce auzi soneria. Greening venise! îşi luă valiza şi coborî. Când ajunse în hol, îi dădu valiza lui Greening, şoferul.

— Întârzii doar un minut să-i spun noapte bună bunicului.

Acesta se afla în fotoliul preferat cu un pahar de brandy în mână. Televizorul era deschis, dar el nu părea să-l urmărească. Bunicul moţăia. Rămase în prag privindu-l cu duioşie. Nu putea fi supărată pe el, cu toate că nepăsarea lui o adusese aici.

— Bunicule, îi spuse încet.

El deschise ochii. Plec. Vin mâine să te văd.

— O, bine, dacă aşa vrei tu. Voi fi aici, doar nu-mi mai permit să merg nicăieri din cauza benzinei scumpe.

Dragul ei bunic! Propriile lui probleme căpătau în mintea lui o amploare mai mare decât necazurile restului lumii. Dar în seara asta îl iubea mai mult ca oricând, pentru că n-o condamna pentru ceea ce urma să facă.

— Noapte bună, bunicule.

— Noapte bună, fetiţo. Fii atentă la drum.

Ea începu să râdă.

— O să fiu, bunicule.

După ce închise uşa, ezită o clipă privind scările care duceau la bucătărie. Ar fi vrut să-şi ia rămas-bun de la Fishy, dar nu suporta să citească reproşul în ochii aceia mari şi trişti. Se întoarse spre Jenkins.

— Păi... ne mai vedem Jenkins, îi spuse, încercând să-i zâmbească.

— Desigur, miss, răspunse omul.

— Şi tu mă condamni, Jenkins?

— Viaţa ta privată, miss, este problema dumitale.

— Atunci, sărută-mă înainte de plecare, aşa cum făceai când eram mică.

Omul îi zâmbi în cele din urmă.

— Noapte bună, miss.

Cassy înghiţi de câteva ori pentru a scăpa de nodul din gât.

— Noapte bună, Jenkins şi... mulţumesc, îi spuse. Greening o aştepta cu portiera Rollsului deschisă. Se aşeză pe bancheta din spate şi mai privi o dată spre casa bunicului. Nu pleca departe, dar simţea că pleacă peste mări şi ţări.

În câteva minute au ajuns. Maşina a intrat pe porţile de fier forjat, apoi a pornit pe aleea din faţa casei.

James veni s-o întâmpine pe treptele casei. Şi el preferase să onoreze sosirea ei în felul său. Se îmbrăcase cu o jachetă specială de dineu cu cravată albă. Îi deschise portiera şi o ajută să coboare.

— Bună seara, draga mea, mă bucur că ai ajuns.

— Aveam de ales? ripostă ea.

— Ţi-ai primit banii.

— Da. Aş prefera să intrăm, mi se pare cam rece aici.

— Desigur. Greening îţi va duce bagajul în camera ta, iar camerista va despacheta.

— Camera mea?

— Exact. Este lângă a mea, comunică printr-o uşă.

— Înţeleg.

— Dar nu se încuie.

— Nici nu voiam să întreb dacă se încuie, răspunse ea cu demnitate, ridicând bărbia în sus.

— Mă bucur să aud asta.

Traversară holul şi ajunseră într-un salon cochet.

— Vrei să bei ceva înainte de masă?

James i se adresa cu o politeţe care în contextul actual i se părea absurdă. Dar ea era mulţumită că James nu încerca să grăbească lucrurile spre ultimul eveniment al serii.

Cassy acceptă o băutură şi se aşeză într-unul din fotoliile confortabile. Văzuse puţin din această încăpere la petrecere. Dar nu era la fel de grandioasă ca salonul.

Pe podea se afla un covor de Aubusson, iar mobila era capitonată cu catifea vişinie. Singurul lucru de artă din încăpere era o pendulă mare care părea mai veche de trei sute de ani.

— Am observat că admirai pendula, zise James.

— Da. De unde o ai?

— A aparţinut casei. Mi s-a spus că ar fi de pe la 1705.

— Adevărat? Cine a executat-o?

— Tompion şi Banger. Este din lemn de castan.

— Cred că are mare valoare.

— Puţin mai scumpă decât am plătit pentru tine, scumpa mea.

Cassy roşi, evitându-i privirea. El îi pregătise un Martini sec, în stil american şi începu să soarbă cu precauţie.

Auziră paşi pe coridor, iar Cassy îşi ridică încet capul spre a vedea cei doi Weimaraneri care rămăseseră în cadrul uşii.

— Îţi plac câinii?

— Sigur că da.

— Veniţi, atunci, le spuse James câinilor.

Aceştia intrară imediat, ca să-şi primească mai întâi mângâierea stăpânului, apoi ca s-o privească pe Cassy cu ochii lor inteligenţi de culoarea ambrei.

— Acesta este Donner, celălalt este Blitzen, îi prezentă James.

Blitzen rămăsese în urmă, cam şovăitor, dar Donner venise spre Cassy, mirosind-o curios.

Cassy îşi trecu mâna peste capul animalului.

— Eşti un exemplar frumos, îi spuse.

James începu să râdă.

— Dacă i-ai făcut o asemenea declaraţie nu mai scapi de el ore întregi, o preveni James. Gata de acum, plecaţi amândoi. Doamna Olivier o să mă certe din nou că găseşte păr de câine pe covor.

Cassy privi pe sub gene cum cei doi plecară ascultători. Pentru un moment i se păruse că sesizase în James o altă persoană, diferită de ceea ce crezuse ea, care avea şi căldură în glas.

Dar înainte de a spune ceva, majordomul anunţă că masa era gata.

— Mulţumesc, Coleman, spuse James. Mergem, Cassy?

Sufrageria se afla în colţul de nord-vest al casei de dimensiuni aproape egale cu biblioteca. Masa din mijloc era

din lemn de trandafir, la ea puteau lua masa cel puţin douăzeci de persoane, dar în seara aceasta masa era aşezată doar pentru două persoane, luminată de două candelabre de argint.

James o ajută să se aşeze, apoi se aşează şi el în faţa ei. Pe când Coleman, majordomul lui James, le servea supa de broască ţestoasă, Cassy ridică privirea spre James:

— Totul este grandios aici, remarcă ea. Întotdeauna cinezi aici?

— De obicei, răspunse el. Nu presupune deranj mai mare decât dacă aş mânca în salon.

Majordomul se retrase, iar Cassy începu să soarbă supa în tăcere. Nu-i era foame, era prea încordată. Îl urmărea pe James pe sub gene întrebându-se dacă el simţea aceeaşi încordare.

James se controla perfect, iar trăsăturile lui frumoase şi armonioase erau îmblânzite de umbrele aruncate de lumânări.

Pe moment Cassy se gândi să-i spună adevărul despre motivul pentru care ceruse banii, poate aşa el va înţelege că nu era aşa cum credea el, ahtiată după bani. Ar putea să-i spună… nu n-ar putea să-i spună nimic. Pe James nu-l interesează dacă ea îl iubeşte sau nu, îşi doreşte doar o amantă care să-i placă, nu o iubită crampon. Păstră secretele doar pentru ea.

Coleman reveni cu felul doi.

— Acesta este păstrăvul nostru, îi spuse James. A fost prins dimineaţă.

— Tu l-ai prins? întrebă Cassy.

El încuviinţă.

— Nimic nu-mi place mai mult decât o oră sau două de pescuit dimineaţa. Este foarte relaxant.

— Mă uimeşte că ai timp pentru pescuit.

— Din păcate n-o pot face atât de des cum aş vrea.

Călătoresc destul de mult în străinătate. Acum mi-am instalat un terminal acasă ca să pot lucra de aici.

— Înţeleg. Şi mă vei lua cu tine când pleci?

— De obicei, nu. Te-ai plictisi, deoarece sunt călătorii de afaceri.

Ea nu spuse nimic, ci continuă să plimbe peştele prin farfurie pentru că nu putea mânca. Era prea nervoasă, prea încordată şi de aceea bău mai mult vin. Considerând că alcoolul o va ajuta să se relaxeze.

— Să mai cer o sticlă? o întrebă el.

— O, nu, ajunge, răspunse repede, observând cu uimire că sticla era aproape goală.

James întoarse sticla cu eticheta spre el şi-i spuse râzând:

— Mi-ai putea spune ce vin este?

Ea închise ochii, părând a se concentra asupra savorii vinului. Era un vin echilibrat, un Chardonnay cu gust uşor lemnos…

— Este un Burgundy, sugeră ea.

— Mai încearcă o dată.

— Un Meursault?

— Nu.

Cassy deschise ochii şi întinse mâna după sticlă.

— Un Montrachet! strigă ea. O, ar fi trebuit să ghicesc!

— Da, ar fi trebuit. Dar este bine să vezi că şi un expert se poate înşela uneori.

— Ţi-am mai spus că nu sunt expertă. O, ce nuanţă superbă are acest şerbet de portocale, adăugă ea, când Coleman le aduse desertul. Îmi place cum se face şerbetul aici. Am încercat şi eu o dată dar nu mi-a ieşit.

— Cred şi eu! exclamă James. Este ceva care cere multă experienţă.

— Este delicios! exclamă Cassy entuziasmată. Bucătarul tău este grozav!

— Un geniu, chiar. Dacă vei fi la fel de generoasă cu

complimentele, îi vei fi pe plac.

— Cred că ai mult personal aici, remarcă ea curioasă.

— Doar Coleman şi doamna Boliver locuiesc în casă, îi spuse el. Ceilalţi lucrează doar în timpul zilei.

— Înţeleg. Eşti foarte norocos cu o casă atât de frumoasă.

El zâmbi, ridicând din sprâncene.

— M-ai iertat acum pentru că sunt proprietarul ei?

— Presupunn că da, zise Cassy. Bine că n-ai transformat-o în parc de distracţii sau în fermă.

— Ferească Dumnezeu! exclamă James. Vrei să te mai plimbi puţin după masă? o întrebă el.

— Sigur că da. Vinul îşi făcuse efectul. Nu mai era aşa de încordată. Majordomul le aduse cafeaua şi discutară prieteneşte, apoi James îi spuse:

— Ei bine, dacă eşti gata putem pleca. Ne aşteaptă turul casei.

— Sunt gata. Cu o îndrăzneală pe care nu credea că o are îl luă de braţ şi ieşiră.

— În partea aceea sunt camerele servitorilor, îi spuse James. Aici este încăperea unde luăm micul dejun. James deschise altă uşă, visavis de salon, ca să-i arate o cameră mică, dar foarte plăcută care dădea spre grădină. Uneori, iau cina aici vara; este plăcut să stai cu ferestrele deschise, să vezi toată valea şi să urmăreşti asfinţitul. Iar acesta este un salon mai mic, continuă el deschizând uşa altei camere, unde se afla o pendulă mare.

Câinii apărură dintr-o cameră alăturată.

— Umblă liber prin toată casa? întrebă Cassy.

— Mai mult sau mai puţin. Sunt animale de pază, preferaţii mei. Dar desigur nu intră în camerele principale, de obicei. Uite camera aceasta o folosesc destul de rar, pentru a-mi distra invitaţii.

— Păcat, spuse Cassy, priveliştea de aici e splendidă.

— Ştiu, dar încăperea este prea mare. Aproape că ai nevoie de telefon ca să comunici cu cineva aflat la celălalt capăt al camerei.

Cassy începu să râdă şi inima să-i bată mai tare realizând cât de aproape se afla de el. Lăsă privirea în jos şi făcu apoi câţiva paşi prin încăpere pentru a pune distanţă între ei.

— Acest şemineu este făcut de Adam, spuse ea.

— Greşeşti, este Richard Westmacott.

James o lăsă să examineze piesele de mobilier, majoritatea din vremea lui Louis XVI.

Următoarea încăpere era sala de biliard.

James aprinse lumina şi luă tacul.

— Ai jucat vreodată?

— Nu foarte mult. În America însă.

— Vino atunci să vedem ce poţi, o invită James. Uite, aliniez eu bilele. El puse bilele roşii la centru, iar pe cele albe la zece centimetri de ele.

— Nu este mare lucru, spuse Cassy încrezătoare, aplecându-se să-şi pregătească lovitura. Dar după ce privi de-a lungul tacului, ajunse la concluzia că fusese cam optimistă. Masa de biliard era foarte mare. Încercă să-şi relaxeze umărul, apoi după ce-şi muşcă buzele, lovi. Nu reuşi să introducă bila în orificiul respectiv.

— Nu este mare lucru? o persiflă James. Ai fost foarte departe de acel loc.

— Nici vorbă! exclamă ea. Numai că nu sunt obişnuită cu masa asta prea mare.

— Bine, mai încearcă o dată.

James îi alinie mingiile la loc, dar nici de data asta Cassy nu nimeri.

Mai încercă o dată şi reuşi.

— Grozav! se entuziasmă ea. Ce zici?

— Nu e rău, însă trebuia să ridici cotul mai sus. James o prinse în braţe, aplecându-se odată cu ea asupra mesei,

corectându-i poziţia. Relaxează braţul, o sfătui.

Ea începu să râdă.

— Să mă relaxez?

Cu el atât de aproape, cu mâinile lui care-i atingeau umerii goi, simţindu-i răsuflarea fierbinte? Cassy simţi brusc cum i se înmoaie picioarele. N-ar fi trebuit să bea vin. Lovi puternic mingea cu tacul, iar aceasta zbură peste masă, rostogolindu-se pe covor.

— Ce-a fost asta?

Cassy se întoarse spre el râzând. James era foarte aproape. Privirile li se întâlniră. El îi luă tacul din mână şi-l puse pe masă, apoi o prinse în braţe. Ea începu să tremure. Nu mai avea scăpare.

— În sfârşit... murmură el.

James o sărută cu pasiune, iar sărutul lor alunecă spre un tărâm periculos unde ea nu putea decât să-l urmeze.

Inima îi bătea atât de repede, încât simţi cum ameţeşte şi abia realiză că James o luase în braţe şi se îndrepta cu ea spre dormitorul lui.

Camera era luminată de o lampă care arunca o lumină caldă pe pereţii îmbrăcaţi în panel de stejar. Patul imens domina încăperea. Era exact cum şi-l imaginase.

James o aşeză în mijlocul încăperii în picioare. Sandalele îi alunecaseră pe undeva şi fu nevoită să se ridice pe vârfuri, când James o sărută din nou.

Încet, el îi desfăcu fermoarul rochiei. Se înfioră simţind cum rochia de mătase îi alunecă de pe trup. O lăsă să cadă pe podea apoi o ridică şi o aruncă pe un scaun şi rămase cu ochii în jos.

Îmbrăcase cea mai fină lenjerie pe care şi-o permisese: mătase franţuzească ivoar, cu garnitură de dantelă şi optase pentru portjartier în loc de dresuri.

James veni încet spre ea. Întinse mâinile spre ea şi-i îndepărtă încet de pe umăr bretelele. Alunecară şi acestea

pe podea lăsând-o goală, doar cu portjartierul şi ciorapii de mătase. Îl auzi cum trage aer în piept, de parcă ar fi vrut să exclame încântat de ceea ce vedea şi-l privi pe sub gene.

— Chiar este prima dată? o întrebă el cu blândeţe.

Ea încuviinţă, incapabilă să scoată o vorbă.

— Nu-ţi face probleme, murmură el, va fi totul bine.

James o luă în braţe şi o purtă spre pat. Ea îl prinse după gât cu braţele tremurând, când îi simţi atingerea.

James începu s-o mângâie încet, savurând fiecare curbă a trupului ei, iar ea se întinse languros ca o pisică aşteptând mângâierile.

Cassy simţi gelozie faţă de toate femeile care existaseră înainte în viaţa lui, dar şi pentru cele care vor urma.

Mângâierile lui James erau uşoare, abia o atingea.

Ea îşi lăsă capul pe spate de parcă ar fi avut nevoie de aer.

Instinctiv începu să-şi dorească să-i simtă trupul lipit de al ei şi încercă să-i scoată cămaşa. El începu să râdă de nerăbdarea ei şi ridicându-se îşi scoase repede hainele.

Cassy simţi că dintr-odată pluteşte într-o lume de basm, necunoscută ei până atunci, unde senzaţiile predominau. I se părea că pluteşte pe un nor moale sau că a ajuns într-un tărâm misterios.

Trupul ei se supuse cu totul dorinţelor lui James.

După ce făcură dragoste, îl ţinu strâns la piept, mângâindu-l, fixând tăblia sculptată a patului, dorindu-şi să nu plece niciodată din acest loc.

Capitolul 8

— Nu crezi că este cazul să ne trezim?

James se întinse leneş, ca o pisică.

— Nu, ar trebui?

— Cred că da. Este trecut de nouă. Nu spuneai că ai un vast imperiu internaţional de condus?

— Se poate descurca şi singur… o vreme, spuse el la fel de leneş. O să te ţin şi pe tine în pat, ştiu cum.

Cassy începu să râdă.

— Mi-ai dovedit-o, îi spuse, apoi amintindu-şi cele petrecute cu o seară în urmă, roşi.

James o strânse din nou în braţe.

— Şi ţi-o voi dovedi din nou.

Dar ridicând ochii spre ceas, exclamă:

— Ei bine, bănuiesc că trebuie să mă ridic, am treburi urgente.

După ce o privi lung şi o sărută, adăugă:

— Am putea merge la plimbare, după ce dau câteva telefoane.

— Ar fi grozav! spuse Cassy bucuroasă.

— După-masă, da? Cu aceste cuvinte, James dispăru în baie.

Ea rămase în pat cu ochii închişi. Indiferent cum îşi imaginase că va fi această primă noapte cu el, realitatea întrecuse orice aşteptare. Se întinse fericită amintindu-şi scenele cele mai fierbinţi. Fusese o noapte teribilă, râsese, se abandonase pasiunii. De mai multe ori voise să-i declare dragostea ei, dar de fiecare dată se controlase. El nu avea cum s-o creadă şi n-ar fi suportat un răspuns cinic din partea lui.

Deschise ochii din nou şi privi în jur. Pe masă erau resturile micului dejun, adus cu o oră în urmă de valet. Acesta părea că tratează prezenţa ei ca pe ceva normal şi

nu putu să nu se întrebe cât de des îi servise micul dejun în pat lui James şi iubitei lui, indiferent care.

Trebuia să se scoale, nu pentru că se grăbea în mod special, căci nu avea nimic de făcut până la prânz. Era ceva neobişnuit pentru ea, nu avea nimic de făcut în această casă, pentru că nu era casa ei. Iar James era ocupat, aşa că ea…

Se putea duce la bunicul. Se ridică îmbrăcând halatul lui James şi-şi ridică în treacăt hainele de unde le aruncase noaptea trecută. Apoi intră în camera ei.

I Se părea ciudat s-o numească astfel, pentru că nu avea nimic al ei. Toate hainele îi fuseseră aranjate cu grijă pe umeraşe. Era ca la hotel. La un hotel de lux. Ca şi camera lui James şi aceasta dădea spre lac. Mobilierul era Regency, tapetul în nuanţe de crem-pal cu draperii de culoarea alunei. Mobila era sculptată. Oare cine o alesese? Una din predecesoarele ei?

Nu ştia prea multe despre viaţa amoroasă a lui James. Auzise menţionându-se nume de-a lungul timpului, dar pe atunci nu însemnaseră nimic pentru ea. Îşi aminti seara primei petreceri. Fuseseră multe femei frumoase atunci, oricare din ele putea fi o fostă… Iar acele tinere cu care fusese la restaurant, oare cine erau?

Apoi scutură impacientată din cap şi intră în baie. Era o prostie să se gândească la celelalte, asta nu făcea decât să-i amărască sufletul. Era mai bine să trăiască prezentul.

Când vru să intre în cadă, auzi o bătaie în uşă.

— Intră, spuse impacientată.

Uşa se deschise şi zări chipul unei foste prietene din copilărie.

— Carol! exclamă Cassy fericită. Ce faci aici?

Fata zâmbi.

— Aici lucrez.

— Oh! Cassy ezită, roşind. Tu mi-ai aşezat lucrurile în

dulap?

— Da, miss.

Cassy era foarte stânjenită.

— Pentru Dumnezeu, Carol, nu-mi spune miss. Îţi mai aminteşti când ne jucam la izvor, iar Janet Wilson şi-a pierdut un pantof în noroi?

— Da, miss.

— Ce... ce face Janet acum?

— Este măritată, miss.

— O, grozav! Şi tu?

— Sunt doar logodită, miss.

— Cu cine? îl cunosc?

— Nu, miss, nu este de pe aici. Dar acum, vă rog să-mi spuneţi ce doriţi. Eu servesc toate doamnele care folosesc această cameră.

— O, înţeleg, zise Cassy, roşind fără să vrea. Nu, nu am nevoie de nimic.

După plecarea lui Carol, Cassy realiză că nu se descurcase bine, situaţia fusese jenantă pentru amândouă. Ea nu era nici musafir, dar nici nu aparţinea acestei case. Era doar una din" doamnele" care foloseau camera.

Lacrimi de umilinţă îi împânziră privirea. Experienţa cu Carol se va repeta ori de câte ori se va întâlni cu cineva cunoscut. După ce lipsise o vreme din localitate, se întorsese ca să trăiască în păcat.

Dezbrăcă chimonoul şi intră în apa caldă şi înmiresmată. Viaţa va fi foarte ciudată pentru ea. Nu avea nimic de făcut şi nu putea sta să-şi pilească unghiile toată ziua şi să se întrebe ce rochie să îmbrace la cină. James îi spusese foarte clar că nu trebuie decât să arate bine. Dar ea nu putea duce o astfel de viaţă alături de el, chiar dacă îl iubea. Trebuia să-şi găsească o slujbă.

După baie, se duse să-şi viziteze bunicul folosind scurtătura, apoi cărarea prin spatele grădinii, pentru a evita

să o întâlnească pe Fishy, care dezaproba cu îndârjire decizia ei de a deveni amanta lui James.

Jenkins începu să se plângă imediat de starea acoperişului care nefiind reparat de zeci de ani, avea infiltraţii.

— Ce face bunicul? îl întrebă.

— Este cam deprimat, miss.

— Ce-ai făcut astăzi? o întrebă James la masă.

— Am fost la bunicul.

— Da? Ce face?

— Cam trist.

— De ce? A pierdut din nou la curse?

Cassy îi aruncă o privire rece.

— Bunicul nu mai pariază.

El pufni dispreţuitor.

— Asta ar fi ceva!

— Bunicul are probleme cu acoperişul, cu toată casă, în general.

— Sunt conştient de asta, răspunse James, dar vinovat este chiar el că n-a făcut reparaţii de atâta timp. Dar ţi-am dat acea sumă de bani care poate acoperi multe cheltuieli. Şi, de fapt, vei mai avea şi banii tăi de cheltuială, ştiu că bunicul este dependent de tine.

Cassy nu regretă când James îi spuse că nu va putea s-o însoţească la acea plimbare promisă, pentru că aştepta un telefon din Spania.

— Sunt sigur că nu vei avea probleme cu iapa, pe care am cerut să ţi-o pregătească. Doar ai fost în copilărie cea mai bună la echitaţie!

La început, căluţul, neobişnuit cu noul călăreţ, dădu semne de neastâmpăr şi de nesupunere, însă când se întoarseră, cele două se înţelegeau de minune.

— Cum a fost? o întrebă James, ajutând-o să coboare din şa.

— Grozav! exclamă Cassy.

— Asta este bine, pentru că eu trebuie să plec la Madrid.

— Mă poţi lua cu tine?

— Nu merită, mă întorc mâine seară.

Cu acestea, James intră în casă unde se duse direct în camera sa, de unde plecă după jumătate de oră.

Cassy se simţi din nou dezamăgită. Aşa va fi viaţa ei, va fi anunţată că el pleca peste câteva minute şi nu avea timp pentru ea? Dar ce obligaţii avea James faţă de ea? Era o simplă amantă!

Într-o stare de spirit pentru care nu putea fi invidiată, Cassy începu să citească presa locală. Găsi diverse anunţuri de slujbe, dar niciunul potrivit pentru ea. James nu trebuia să afle că-şi lua o slujbă ca să poată plăti datoriile bunicului şi ale casei pe care o neglijase tot timpul.

Deodată, îi veni o idee grozavă şi bătu fericită din palme. Găsise soluţia de a continua munca începută la Rhoda, de a câştiga bani din comisioane şi de a-şi ajuta bunicul, fără ştirea lui James. Se uită la ceas. La New York era ora patru. Întinse mâna spre telefon.

Rhoda se arătă deosebit de încântată s-o audă.

— Ce faci, draga mea? Te-ai săturat de stat acasă?

Cassy începu să râdă.

— Nu, Rhoda, dar am o propunere. Îţi aminteşti că am discutat o dată că ar fi bine să ai un reprezentant în Europa? Ei bine, mă ofer!

— De ce nu m-am gândit la asta? exclamă Rhoda. Ştiu că este o piaţă dezvoltată a antichităţilor, iar în priceperea ta am încredere deplină. În privinţa transportului am putea folosi containere… îţi voi plăti comision pentru fiecare piesă achiziţionată. O, era să uit, se cer tacâmuri vechi de argint stil georgian. Şi aş mai vrea să-mi găseşti o sursă de unde să pot achiziţiona vinuri vechi.

Cassy era fericită.

— Rhoda, mă voi ocupa de toate acestea, dar mai ales de condiţiile de livrare!

***

A doua zi, James sună să-i spună că nu putea să vină.

Cassy era dezamăgită, mai ales pentru că nu-şi închipuia că-i va simţi lipsa atât de mult, după o singură noapte. Dar trebuia să se obişnuiască.

A doua zi, porni la ora şapte spre Wells, unde se organizau licitaţii. Acolo făcu achiziţii valoroase printre care o masă de joc stil georgian, un ceainic Wheildon, o vază minunată realizată de Loetz, de care era sigură că-i va plăcea atât de mult Rhodei încât n-o va revinde.

Singura problemă era că va trebui să găsească un loc unde să depoziteze aceste lucruri minunate, pentru că nu le putea aduce la Bradley Park. În timp, poate va reuşi să-l convingă pe James s-o lase să lucreze, dar deocamdată nu voia să rişte o confruntare.

Nu le putea duce decât acasă la bunicul, aşa că se duse direct acolo.

Dar când ajunse acolo, văzu maşina lui Michael Farrell. Ezită o clipă pentru că nu voia să dea ochii cu el. În cele din urmă intră, neavând altă soluţie.

Michael ieşi în întâmpinarea ei cu acel zâmbet neruşinat, care ei îi displăcea atât.

— O, uite cine a apărut! Ce mai faci, draga mea? Cum îţi merge?

— Foarte bine, mulţumesc. Cum te simţi, bunicule?

— Bine, draga mea, îi spuse bunicul evitând s-o privească.

— Bunicule aş vrea să-mi păstrezi două cutii aici. Le voi lua peste câteva zile.

— Ia-l pe Jenkins să te ajute, spuse bunicul.

— O, dar o pot ajuta eu, se oferi Michael.

— Prefer să mă descurc singură, murmură Cassy ieşind.

Dar Michael veni după ea.

— Am auzit că te-ai mutat la James Clayton, îi spuse zâmbindu-i cu neruşinare. Eşti conştientă cred, că nu se va însura cu tine. Multe femei frumoase au încercat să-l prindă în mrejele lor, dar se pare că a scăpat până acum.

— Nu mă aştept să se însoare cu mine, răspunse ea rece.

— Ei, atunci totul este bine, deşi puteai să faci o afacere mai bună, dacă erai inteligentă. Aşa, te-ai vândut prea ieftin. Cu toate astea, fiindu-mi clar că nu vei sta prea mult timp cu el, propunerea mea rămâne valabilă. Sunt gata să trec cu vederea că voi cumpăra ceva ce a trecut prin alte mâini...

Cassy ripostă indignată:

— Uite ce este, domnule Farrell. Eşti cel mai mare nemernic pe care l-am cunoscut vreodată. Nu m-aş mărita cu un astfel de om nici dacă ai rămâne singurul bărbat din lume! Ai înţeles acum?

— Foarte clar, miss Durward, îi spuse ameninţător. Dar vei regreta aceste cuvinte. Promit că te voi face să le regreţi!

Capitolul 9

Spre uşurarea Cassyei, Michael n-a rămas la masă. A mâncat singură cu bunicul, care era prea afectat de problemele sale ca să-i mai pese şi de ale ei. Trebuia să se descurce singură. După-masă, a lăsat maşina lângă grajduri şi a pornit adâncită în gânduri spre casa lui James. Nu-i va fi uşor să-şi ascundă activităţile de James, pentru că el va dori să ştie de ce pleca ea aşa devreme de acasă. Trebuia să găsească o scuză.

— Cassy! Unde-ai fost?

Se opri vinovată, auzindu-l.

— O, am fost la bunicul, am luat masa împreună, răspunse ea repede.

— Ai fost cu maşina? Dar este atât de aproape!

— Nu, am trecut pe la bunicul pe drumul de întoarcere de la Bath.

— Ai cumpărat ceva?

Ea ridică din umeri.

— Nu, am fost doar prin magazine. Nu te aşteptam astăzi, mi-ai spus că nu vii. Cassy încerca să pară uşor indiferentă, lucru imposibil însă pentru că inima îi bătea cu putere. Se datora felului în care o privea el.

— Am avut un motiv bun să mă grăbesc la întoarcere, îi spuse James privind-o cu admiraţie şi cu dorinţă. Ţi-am adus un dar.

— Adevărat?

— Doar n-ai crezut că te-am uitat? întinde mâna!

Cassy făcu aşa cum i se ceruse şi James îi oferi un evantai antic de o frumuseţe tulburătoare, care o făcu să exclame uimită. Era din fildeş, cu o lucrătură specială.

— Îţi place?

— Desigur. E foarte frumos. Îţi mulţumesc. Era uimită că James n-o uitase şi că deşi foarte ocupat nu uitase să-i

aducă un dar.

— Mergem la plimbare după-amiază?

— Sigur, dacă doreşti.

— În jumătate de oră?

Cassy urcă în camera ei, se schimbă în costumul de călărie, îşi ridică părul în vârful capului, după care mai privi o dată evantaiul. Zâmbi...

— Eşti gata? auzi vocea lui James. Şi el se schimbase cu costumul de călărie în care arăta superb.

— Sunt gata, îi spuse.

James o luă după umeri cu afecţiune şi se îndreptară spre grajduri.

Caii erau înşeuaţi, gata de drum. Era o vreme perfectă pentru călărie, pe cerul albastru nu se vedea niciun nor.

Cassy porni în faţa lui James şi nu se opri până nu ajunse în acel luminiş care-i plăcea atât de mult. Avea impresia că dacă întinde mâna, atinge cerul.

— Este cel mai înalt punct din lume, îi explică lui James.

— O, dar unde ai învăţat tu geografie de eşti atât de sigură? o necăji el.

Ea începu să râdă fericită. Acum parcă nu mai conta nimic

— Nu-i mai păsa dacă ceea ce făcea era bine sau rău, nu-i mai păsa de ce credea lumea despre ea. Nu-i mai păsa pe cine iubise James înaintea ei, sau pe cine va iubi în continuare. Era cu ea, asta conta.

— Să vedem cine ajunge mai repede pe platou, îl provocă ea.

Cei doi cai au alergat foarte aproape pe dealul înalt; inevitabil însă, James i-o luă înainte.

— Am câştigat, îi spuse când sosi şi ea. Care este premiul meu?

— Ce ţi-ai dori?

— Ce crezi că mi-aş putea dori? Am fost departe de tine

două zile. Vino încoace.

Cassy îl privi şocată.

— Nu aici…

— De ce nu?

— Şi caii?

— Nu vor pleca nicăieri când au atâta iarbă în jur.

James o sărută cu pasiune. Cassy îl prinse cu braţele după gât, atârnându-se de gâtul lui de parcă ar fi fost în pericol să cadă. Inima îi bătea cu putere, trupul îi era ca o trestie în vânt, cuprins de dorinţă.

James îi luă mâna în palmele sale şi se pierdură printre copaci. Ajunseră într-un loc în care iarba era înaltă, unde parfumul violetelor înmiresma aerul.

— Aici. Ce poate fi mai romantic?

Cassy se aşează pe un trunchi de copac.

— Lasă-ţi părul liber, îi spuse James. E superb, spuse el când părul îi căzu liber pe umeri. Nu-l mai ridica, îmi place mai mult aşa.

James îi desfăcu încet nasturii bluzei.

Inima lui Cassy era prea plină de dragoste pentru el şi nu se mai putea abţine:

— Te iubesc, James, murmură.

— Eşti o mică ipocrită, îi spuse el cu oarecare amărăciune. A trebuit să spui asta ca să-ţi uşurezi conştiinţa încărcată?

— O, James… te rog… am spus-o din inimă…

— Scuteşte-mă de acte gen Sarah Bemhardt, nu mă poţi impresiona. Inima ta este de vânzare oricui plăteşte preţul cerut de tine.

James îi strivi buzele cu un sărut, iar lacrimile ei îi udară faţa. Cu nerăbdare el îi scoase bluza şi o lăsă alături pe pământ, iar sărutările lui îi arseră tot trupul. Trupul ei îi răspundea, dar mintea îi era sfâşiată de disperare şi nu se putea opri din plâns.

James o prinse de umeri.

— La naiba! Opreşte-te!

Cassy nu-şi putea controla lacrimile.

— Îmi pare rău, nu mă pot abţine.

Cassy clipi des şi se forţă să privească în ochii aceia care păreau atât de duri.

— Te iubesc cu adevărat. Ştiu că tu nu mă iubeşti şi nici nu mă aşteptam s-o faci, după ce… după felul în care m-am purtat. Ai toate motivele să crezi că sunt doar o interesată…

— Da, aşa cred. Dar asta nu mă ajută cu nimic.

După ce făcură dragoste, James continuă s-o privească lung. Cassy ar fi făcut orice ca el să spună ceva.

— Ştii că ai împrumutat aerul acelei mici figurine de Sèvres? murmură el. Eşti o imitaţie sau…

Ea nu putea răspunde. Nu uita felul în care insistase că nu se va lăsa adăugată la bogata lui colecţie.

James o ajută să se ridice din iarbă.

— Este mai bine să plecăm spuse el, altfel nu vom mai găsi caii şi va trebui să ne întoarcem pe jos. Ai iarbă pe tot spatele, adăugă el. Ştii, Cassy, aş putea scrie o carte cu ceea ce aş vrea să fac cu tine, dar nu s-ar putea publica niciodată, cuvintele ar arde paginile.

Au petrecut trei zile împreună, înainte ca altă călătorie de afaceri să-l ducă pe James în Japonia. În prima zi după plecarea lui, Cassy se simţi cam abătută, umblă fără rost prin casă. Nu voia să se ducă nici măcar la bunicul ei.

Dar dimineaţa următoare, conştientă că trebuia să iasă din starea aceea luă ziarul local şi începu să caute anunţuri de licitaţii din zonă.

Era încă o zi minunată de primăvară, iar ea se afla într-un salon mic, cu uşile larg deschise. Câinii stăteau la picioarele ei. Undeva la etaj se auzea bâzâitul aspiratorului cu care doamna Hummer aspira covoarele.

Deodată, unul din câini îşi ciuli atent urechile, semn că se apropia cineva. Ridicându-şi privirea, Cassy exclamă bucuroasă văzându-şi bunicul, care apăruse pe terasă.

— Bunicule! N-ar fi trebuit să urci dealul ăsta!

Se grăbi să-l ajute să se aşeze într-un fotoliu.

— O să-mi revin imediat, zise bunicul. Am vrut să mai ies puţin din casa mea atât de plină de zgomot şi de praf. Am suportat cu stoicism toată săptămâna, acum mi-au cedat nervii.

Cassy începu să râdă.

— Bunicule, riscai să te electrocutezi când aprindeai lumina! Vrei un pahar de brandy?

— Am crezut că n-o să mi-l oferi, glumi bunicul. Apoi privi în jur. Aşadar asta a făcut rafinatul sir James din casa mea. E bine totuşi că n-a fost transformată în vreo şcoală pentru delincvenţi sau în grajduri. Văd că a păstrat ceasul meu cel vechi. Bunicul se ridică apropiindu-se de locul unde se afla ceasul. Ştii că această pendulă a fost achiziţionată de cel de-al doilea viconte în 1705? O, dar văd că are şi tablouri originale aici. Nu-i este frică de hoţi?

— Are un sistem de siguranţă destul de performant.

— Asta este ca şi cum ai trăi în bolta unei bănci.

Cassy îl privi lung.

— Nici nu se simte, bunicule. Îi arătă firul care ducea spre fereastră. Dacă n-ar fi fost deconectat când ai intrat, poliţia ar fi fost aici în câteva clipe.

— Ei, zise bunicul oftând, ai de gând să te măriţi cu el sau nu?

Cassy roşi.

— Ei bine… nu ştiu încă…

— Eu te-am lăsat să vii aici, dar cred că este momentul să am o discuţie cu acest sir James al tău, să aflu care-i sunt intenţiile.

Cassy se gândi că James n-ar accepta ca bunicul să-i facă

morală, iar ultimul lucru pe care şi-l dorea, era o discuţie între cei doi.

James se întoarse din Japonia cu un mic dar pentru ea, o cutie de jad. Cassy acceptă darul cu sentimente amestecate; oare credea că dacă îi aduce daruri de peste tot, va fi mulţumită să rămână acasă?

— E foarte frumoasă, mulţumesc. Cu toate astea… mă plictisesc aici. James nu pot sta aici să aştept să te întorci.

— Te-ai plictisit, aşadar? Ei bine, săptămâna viitoare merg la Londra, aşa că te pot lua cu mine.

Cumva James schimbă subiectul, apoi găsi scuze să nu-l mai reia. Pentru ea era foarte uşor să trăiască doar pentru prezent, să uite cum începuse povestea lor şi problemele pe care inevitabil le va aduce. Nici măcar nu mai încercă să-i spună că-l iubeşte.

Când ajunseră la Londra, Cassy rămase să despacheteze, iar James se duse să cineze cu nişte parteneri de afaceri, promiţându-i că va veni la ora şase. Dar nu se întâmplă aşa. Pe la şapte şi jumătate, Cassy începu să străbată nervoasă apartamentul cu paşi mari. James sună abia la ora opt, cerându-şi scuze pentru întârziere, promiţându-i că a doua zi vor cina doar ei doi, la lumina lumânărilor.

— Pentru asta am venit cu tine la Londra, James, nu pentru plimbări prin magazine şi cumpărături.

— O cină romantică? întrebă el. Cât de romantică?

— Ţi-am mai spus, James. Te iubesc. Ştiu că nu mă crezi, după ce ţi-am cerut acei bani. Dar trebuia să-i am. Bunicul îi era dator lui Michael Farrell, care îl ameninţa. Şi mai era problema cu casa din care tu voiai să-l evacuezi.

— O, încetează! protestă James. Nu l-aş fi evacuat. Nici măcar n-am ştiut că se află într-o asemenea situaţie. Am zeci de proprietăţi, nu ştiu ce se întâmplă cu fiecare. Oricum, nu l-aş fi evacuat.

Cassy ezită.

— N-ai fi făcut-o?

— Presupun că bunicul tău ţi-a spus numai lucruri rele despre mine. A răspândit ideea că bunicul meu l-a păcălit cu nişte bani. Din fericire, nu l-a crezut nimeni.

— Eu l-am crezut, se confesă Cassy.

— Am crezut că ai mai multă minte!

— La zece ani, nu aveam, am crescut cu poveştile bunicului, ce-ai fi vrut să cred? Oricum, bunicul m-a crescut. El este familia mea.

— Bine, o să discutăm în continuare când ajung acasă. După o oră, Cassy auzi cheia în broască. Alergă în hol să-l întâmpine.

— Bună seara, Cassy.

— Ce s-a întâmplat?

— Împachetează repede, plecăm la Somerset. Casa a fost prădată.

Bradley Park?

— Exact. Trebuie să plecăm în câteva minute.

Capitolul 10

Valetul Coleman îi aştepta îngrijorat în hol.

— O, sir James, bine că aţi venit!

— Au furat multe?

Omul scutură din cap.

— Nu, ştiau ce caută. Au luat piese valoroase, pendula din salon…

James se încruntă.

— Pendula? Dar cum au putut s-o transporte?

— Cu o camionetă. Poliţia a găsit urme de roţi la poarta cealaltă.

— Inspectorul unde este?

— Aici, sir James.

— Cum au pătruns hoţii?

— Au forţat uşa de la verandă.

— Şi alarma? Sau câinii?

Inspectorul zâmbi ciudat.

— Tocmai de aceea credem că a fost aranjat din interior. Câinii n-au lătrat, alarma era dezactivată. Probabil a fost cineva care cunoştea locul.

Cassy avu o strângere de inimă. Doar bunicul fusese aici în vizită, dar bunicul n-ar face aşa ceva!

Desigur era ridicol să-l suspecteze tocmai pe el!

După ce îl chestionă pe James în privinţa servitorilor, inspectorul îl privi lung pe James:

— Şi tânăra doamnă?

Cassy clipi des, surprinsă.

— Miss Durward locuieşte aici de câteva zile.

— Miss Durward? Desigur, este nepoata vicontelui Bradley!

După plecarea inspectorului, James îi spuse:

— Iar acum, aş vrea să-mi spui adevărul, Cassy.

Ea îl privi uluită.

— Ce ştii despre toate astea?

— Nu mai mult decât ştii tu. Doar nu-ţi închipui că am avut vreun amestec în asta!

— Aşa este?

— Ştii bine că nu! Dar cum îndrăzneşti să mă acuzi? Ştii foarte bine că am fost cu tine la Londra!

— Un alibi perfect!

Cassy se ridică.

— Unde te duci?

— Să împachetez! Nu mai stau niciun minut în casa asta!

— Ba vei sta până voi spune eu că poţi să pleci.

— Nu mă poţi ţine prizonieră aici!

— Ai o alternativă? Pentru tine, dar şi pentru bunicul tău?!

Cassy îl privi surprinsă.

— N-ai îndrăzni!

— Asta a fost parte din contractul nostru. Am convenit că poate rămâne acolo pe durata legăturii noastre.

— Dar seara trecută ai spus că nu l-ai evacua.

— Regulile s-au schimbat acum.

Cassy tremura de furie.

— Dacă te gândeşti că eu am furat, cum vrei să mă mai ţii aici în casă?

— Pentru că nu vreau să te las să pleci, astfel omorând două vrăbii cu o singură piatră, zise el ironic, ca de obicei.

— Te urăsc, şopti Cassy.

— Du-te la culcare.

Cassy făcu aşa cum i se spusese, mergând ca un automat spre camera ei. Îşi simţea inima foarte grea. Dacă James venea în camera ei…

Dar el nu veni nici în noaptea aceea, nici în cele care au urmat. În timpul zilei, James o trata politicos dar distant, fără nicio referire la furt. Într-una din zile, după ce îi telefonă Rhodei să-i spună ce conţinea ultima livrare, James

intră în încăpere zâmbind.

— Vreau să-ţi vorbesc, îi spuse el brusc.

Inima ei începu să bată tare. Trecuseră două săptămâni de la furt.

James scoase o bucată de hârtie din buzunar şi i-o întinse. Cassy o luă privind-o curioasă. Era o copie a conosamentului semnat de ea când îi trimisese antichităţile Rhodei.

— Ei bine?

— Trebuie să-ţi cer permisiunea pentru tot ce fac?

— Asta depinde de ceea ce faci. Ce ai trimis?

— Este menţionat aici: antichităţi.

— Asta pot să văd şi singur. Dar de asta ce spui? Era o copie a unei vânzări a unei pendule manufacturată în 1705 de Tompion şi Banger. Scrie aici clar că a fost în proprietatea vicontelui Bradley. Ce coincidenţă!

— De unde ai astea?

— Am angajat un detectiv.

Cassy se aşează în fotoliul din spatele ei.

— Crezi că eu am făcut asta, nu? Că am furat pendula?

— Cum poţi explica aceste documente?

— Acesta era rolul detectivului pe care l-ai plătit, îl opri ea sec. Eu nu pot spune decât că am cumpărat antichităţile pentru Rhoda, cât ai fost plecat. I le-am trimis…

James se încruntă.

— Aşadar, ai continuat să lucrezi pentru Rhoda?

— Da, spuse Cassy. Nu puteam sta degeaba, aşa cum mi-ai cerut. Trebuia să fac ceva, aşa că am aranjat cu Rhoda să lucrez sub comision.

James o privi lung.

— Şi de ce nu mi-ai spus? Nu aş fi avut nimic împotrivă. Mă deranja doar să fi avut un serviciu obişnuit pentru că din cauza naturii muncii mele şi a deselor mele deplasări, n-am fi putut avea o relaţie normală. Dar să te fi dus la licitaţii

cât lipseam eu, nu era o problemă.

— De unde să fi ştiut? Doar te-ai comportat mereu ca ţarul Rusiei, obişnuit să dea ordine. Iar ameninţarea de a-mi vedea bunicul scos din casă îmi plana deasupra capului.

James ridică din nou prima hârtie pe care i-o arătase.

— Tot nu mi-ai spus cum explici asta.

Ea scutură din cap.

— Ţi-am mai spus, nu ştiu nimic despre asta.

— Ai invitat pe cineva aici în lipsa mea?

Cassy roşi.

— Păi… doar bunicul a venit o dată. Dar el niciodată n-ar…

— În ce încăpere a intrat?

— Doar în salonul mic, spuse ea cu jumătate de glas.

— A văzut pendula?

Cassy încuviinţă cam fără chef.

— Spunea că ar sta mai bine în seiful unei bănci.

— Şi i-ai arătat cum funcţionează sistemul de siguranţă?

— Da.

— I-ai arătat şi câinii?

— Da. Nu cumva crezi că…?

— Ba da, chiar cred. Cred că este timpul să am un schimb de cuvinte cu el.

— Nu, James te rog să te opreşti! James nu te supăra pe el, este doar un bătrân.

— Nu sunt supărat, spuse el.

— James, te rog… Dacă-l superi.

— Dacă-l supăr? James o luă de mână, o scoase pe uşa din spate şi o urcă pe scări. Cassy apucă să vadă în treacăt două chipuri speriate în bucătărie. Bunicul ridică privirea uimit când uşa sufrageriei sale se deschise cam neceremonios. Privirea lui vinovată spulberă şi ultima speranţă a Cassyei că bunicul nu avea niciun amestec în acest furt. Dar cu toate acestea el încercă să braveze:

— Cărui fapt îi datorez această onoare?

Cassy se apropie cu blândeţe de el.

— Bunicule, ştii cumva de ce suntem aici?

— Nu, sigur că nu. Cum aş putea? protestă el indignat. Dar dacă tot eşti aici, tinere, vreau să ştiu ce intenţii ai cu nepoata mea!

— Bunicule, am venit cu o problemă gravă. Îţi aminteşti când ai venit acasă la James, când ţi-am vorbit despre sistemul de alarmă. Ai vorbit cu cineva despre asta?

Bunicul lăsă privirea în jos, vinovat:

— Îmi pare rău, fetiţo, dar n-am putut face nimic. A fost Michael. Îi datoram bani.

— Bunicule, dar i-am înapoiat toţi banii…

— Da, ştiu, însă. Încă o dată n-am avut noroc şi am continuat să joc.

Cassy se încruntă.

— Mi-a spus că nu mai trebuie să-i înapoiez banii, dacă fac ce spune el.

Cassy îşi simţi ochii plini de lacrimi.

— O, bunicule.

— Ştii, fetiţo, cred că a făcut-o doar din răzbunare, că n-ai vrut să te măriţi cu el. Nu are nevoie de bani.

— Unde este Farrell acum? întrebă James.

— A plecat în străinătate. Poliţia îl urmăreşte pentru multe alte lucruri. Bătrânul tău bunic este doar un biet bătrân prost, admise el cu vinovăţie. Dar de data asta am învăţat lecţia.

— O, bunicule, ai mai spus-o de atâtea ori!

Văzând că James nu se mai afla în încăpere Cassy fugi după el.

— James, aşteaptă-mă, te rog! James, îmi pare atât de rău! Nu mi-aş fi închipuit că bunicul poate face aşa ceva. James, te rog nu-mi spune că totul s-a terminat.

— Să se termine? Nu! Doar ştii că nu te pot acuza de

nimic!

Nu-ţi face probleme, iubito, nu mă voi duce la poliţie. Nu au cum să-l mai prindă pe Farrell acum; cât despre bunicul tău, este doar un biet bătrân patetic. Îmi pare rău pentru el, nu reuşeşte să scape de viciul cărţilor. Pe tine te-am judecat greşit, Cassy. Am crezut că şi tu eşti cartofoare, mai ales după ce te-am văzut cu Farrell. Chiar a vrut să se însoare cu tine?

— Da, a vrut, confirmă ea. James vrei să-ţi fiu amantă în continuare?

— Nu. Vreau să fii soţia mea. Da, ştiu că n-ar trebui să am încredere într-o Durward, dar te iubesc.

James o prinse în braţe, o sărută, iar ea îi răspunse din toată inima.

Sfârşit